

DOİKÜ

~ hayata dokunan dergi ~

Sayı:1 • Mart 2008

Gelecek Ellerimizde

İçindekiler

Biz de varız... 1 <i>Doku</i>	Fedainin Söylediği 18 <i>Ersin Baltacı, Marmara TÖK Dönem 2</i>
Tıp Öğrenci Kolu 3 <i>Ege TÖK</i>	Sevgilim 19 <i>Bekir Başkonuş, Cerrahpaşa Tıp</i>
Tıp Eğitimi Üzerine 4 <i>Denizli TÖK</i>	Aşk dile gelir mi? 19 <i>Bekir Başkonuş, Cerrahpaşa Tıp</i>
Sağlıkta Dönüşüm Hakkında 6 <i>Altuğ Kanbakan, Antalya TÖK Dönem 3</i>	Hayata Dair 20 <i>İrem Bato, Antalya TÖK Dönem 2</i>
Halk Sağlığı Dersinden İzlenimler 10 <i>Cemil Delatioğlu, Gaziantep TÖK 3. Sınıf</i>	Eylemsizliğin Kutsanması 21 <i>Pınar İçel, Ege TÖK</i>
Ah Şu Doktorlar 12 <i>Burhan Tek, Diyarbakır TÖK 3. Sınıf</i>	Fikirdüşüm 22 <i>Haktan Bağış Erdem, Ankara TÖK Dönem 2</i>
sanaTıp 13 <i>Tuğba Sevinç Gamsız, Marmara TÖK Dönem 2</i>	Bir Romantizm'a Otopsi 23 <i>Savaş Saldıray, Gaziantep TÖK Dönem 3</i>
Novamed'e Destek Kartları 14 <i>Gaziantep TÖK</i>	Otuz Üç Kurşun 24 <i>İbrahim Fuat Akgül, Ankara TÖK Dönem 3</i>
Samsun'da Zamların Freni Patladı 15 <i>Emine Ayhan, Samsun TÖK Dönem 4</i>	Atlasın Çocukları 27 <i>Faruk Aydoğdu, Van TÖK Dönem 5</i>
Ölüm Tersaneleri 16 <i>Burcu Mengüşoğlu, Ankara TÖK Dönem 1</i>	Türkiye'de Bir İlk: Öğrenci Sendikası 30 <i>Emre Selçuk, ÇAPA TÖK</i>
Gün Ağardı... 17 <i>Ömer Sezer, Van TÖK</i>	Ulusal Tıp Öğrenci Sempozyumu 32
	Eylem ve Etkinliklerimiz 35

Yayın Kurulu: Haydar Altunöz, Antalya TÖK Dönem 5
İbrahim Fuat Akgül, Ankara TÖK Dönem 3

TTB Tıp Dünyası Gazetesinin ekidir.
2 ayda bir yayınlanır.

Basımcının İletişim Bilgileri ve Basım Yeri
Matus Basımevi Reklam ve Yayın Ticaret Ltd. Şti. Tel: (0.312) 395 95 96
Adres: İvedik Organize Sanayi Matbacılar Sitesi 558. Sok. No: 2 Yenimahalle - Ankara
Vergi Dairesi: Yenimahalle - Vergi No: 613 046 2266 - Ticaret Sicil No: 64/1828
Basım Tarihi: 22.03.2008

Biz de varız...

“her akşam bir umuttan sessizce
her akşam bir direnç yaratabilen”*

Hassaslıkları, duyguları olmayan, hastasını müşteri ya da “mal” olarak gören tekderdi meslektaşları gibi köşe dönmek olan; özel muayenehanesi olmasa da her an açma potansiyeli bulunan, dahası sanattan, şiirden, müzikten anlamayan, siyasetle ilgilenmeyen kişi ve kişiler bütünü. Bilinçlerimizde yerleşmiş hekim veya tıp fakültesi öğrencisi algısı aşağı yukarı buna benziyor. Peki bu tanımlamaya uymayan, bu kalıplara sığmayan tıbbiyeliler yok mu? Yaş, kurunun yanında yanmaya mahkûm mu?

Türkiye güncelinde haksızlıklara, yanlışlıklara karşı sesinizi yükseltmek; her şeyden önce cesaret isteyen bir iş. Halkı kandıranlar, yalancılar, çarpıklıklardan rant elde edenler gerçeğin zerresini gördükleri ya da duydukları anda tepenize çöküyorlar; mevkiiniz, rütbeniz ne olursa olsun bu susturma, baskılama teröründen kurtulma şansınız yok. İster öğrenci olun ister doktor ister işçi olun ister savcı. Yoksa bugün her şey kötüye giderken ve bu herkes tarafından bilinirken bunca tepkisizlik nasıl açıklanabilir?

Düşünülenin aksine toplumun bir parçası oldukları her insan evladı gibi duyguları düşünceleri tepkileri ve tepkisizlikleri bulunan tıp öğrencileri de aynı mezar sessizliğinin içinde seyrederek, sineye çekiyorlar olan biteni. Yıllardır uygulanan piyasacı, özelleştirmeci sağlık politikalarının en yakıcı etkilerinin görüldüğü, beterin beteri yasaların gündemde olduğu, sağlık ortamıyla dolaysız bağımlı tıp eğitiminin iyice niteliksizleşerek, altı yıllık bir ömür törpüsüne dönüştüğü süreçte onlarda, rüzgâra yön vermek yerine fırtınada savrulmayı seçiyorlar. Daha stajyerlik yıllarından tanık oldukları ve mağdur olmaya başladıkları sorunlar için çözüm üretme çabasına girmek yerine bitsin de gidelim edasıyla beyhude hastane koridorlarında dolanıp durmaktalar.

Bizler, bu derginin yazarları, öznesi olan

gençler, bugün yığınlarca insanın iman tahtasının altına gömdüğü, dişlerini, yumruklarını sıkarak hakim olmaya çalıştığı öfkenin daima böyle hapsedilemeyeceğini biliyoruz. Okumakta olduğunuz dergi işte bu umudu diri tutmaya söz vermiş tıp fakültesi öğrencileri tarafından yayımlandı.

Aynı biz, iddiamızın arkasında durarak; sağlık hizmetini daha da ulaşılamaz hale getirecek Genel Sağlık(sızlık!) Sigortası’na ve “Sağlıkta Dönüşüm” programlarına karşı çıkıyor, Başefendilerin paralı üniversite fantezilerine “parasız eğitim, halk için bilim” diyerek cevap veriyoruz. Bu cevabı da sadece sloganlarda bırakmayarak, mesela Samsun On Dokuz Mayıs Üniversitesi’nde barınma kitap yemek masrafları gibi devlet tarafından karşılanması gereken ulaşım ücretlerinin zamlanmasına karşı, kış, soğuk dinlemeden eyleme geçiyor, yolları kapatıyoruz. Aldığımız eğitimi her aşamasıyla sorguluyor, böyle gelmiş böyle gider diye boyun eğmeden; alternatif eğitim modelleri sunuyoruz.

Savaşımımızı sadece kendi ekonomik sorunlarımıza indirgemiyor. Bütün olarak ülke sorunlarında söz sahibi olma hakkımızı dile getiriyor; kendimize biçtiğimiz sorumlulukla toplumun üreten ve yaratan sınıflarının yanında yer alıyor, grevci işçilere hem maddi hem manevi destekte bulunuyoruz; on yıllardır savaşın gölgesinde kalmış coğrafyamızda birileri hala ve ısrarla kılıçlarını bilerken, onlardan daha inatçı, daha ısrarcı olarak “barış” diye haykırıyoruz.

Kimileri inanmakta güçlük çekse ve inanmamakta ısrar etse de böyle bir hekim profili de tıp öğrenci profili de mevcuttur ve onlarda seslerini daha çok insana ulaştırmak için elinizde tuttuğunuz dergiyi çıkardılar.

DOKU, böylesi bir mücadelenin ürünü olarak var oldu ve olacak. Elinizde tuttuğunuz sadece birkaç aylık bir çalışmanın, çabanın ürünü

değil asla. Başta on beşi aşkın yıldır süren Tıp Öğrencileri Kolu deneyiminin, ondan önce de 200 yıllık düşünce birikimi ve pratiğinin mirasını hücrelerimizde taşıyoruz.

Sadece sağlık ya da eğitimle kendimizi sınırlamıyoruz. Sloganımızdan anlaşılacağı gibi; politikadan felsefeye, sanatın tüm dallarına, elbette ki özel olarak edebiyata, insanı ilgilendiren bütün konularda söz sahibiyiz. Özünde insancılık olan, içinde özgürlük ve kardeşlik fikrini barındıran her yazın ve düşünce DOKU'da kendine yer bulabilir.

DOKU, yazarlarının kazandıkları mesleki ve örgütsel disipline uygun olarak, daima insandan yana ve gerçekten taraf olacak; emeğimizin beş paraya satılmadığı, aklıktan bebeklerin ölmediği, halkların kıyımdan geçirilmediği, parlak

beyinlerimizin derslik sıralarında köretilmediği, kadınların bedenlerinden kirli ellerin çekildiği bir gelecek kurma umudunu da her daim diri tutan, genç ve dinamik bir dergi olarak iki ayda bir siz okurlarıyla buluşacaktır.

Amacımız her sayımızda; zihinlerimize umudu dokuyabilmek, yarını bugüne dokuyabilmek. Maddenin her taneciğine, doğumdan ölüme kadar hayatın her anına ve alanına dokunabilmek. Milyonlarca kilometre uzaktaki yıldızlardan, gözümüzün önünde duran toz zerresine kadar değiştirmeye çalıştığımız dünya ile birlikte kendi dokumuzu da yenilemek, dönüştürmektir.

Özgürce okuyabilmeniz ve değiştirmek için dokunabilmeniz dileğiyle. Mayıs sayısında görüşmek üzere.

- Topluluktur;** bir arada olmanın yaratacağı gücün farkındadır,
- Yaşamaktır;** tıp öğrencilerini kütüphane, derslikler ve kafeler arasına sıkışıp kalmaktan kurtarıp yaşama dahil edecektir,
- Duyarlıdır;** sağlık ve eğitimle ilgili sorunlardan başlayarak insanla ilgili her soruna çözüm üretmek ister,
- Değişiktir;** sağduyuyu, hoşgörüyü ve farkındalığı temel alıp öğrenci sorunlarından hareketle toplumsal sorunlara dek duyarlılık gösterip değişim ve gelişimi sağlamaya çalışır,
- Direnıştır;** sadece yönetilmeyip karar mekanizmalarında yer almak isteyen öğrencilerin başlattığı,
- Muhafiztir;** üniversitelerin gerçek sahiplerinin öğrenciler olduğunu bilir, öğrencinin kendi sözünü söyleyebileceği bir üniversite yaratmak için çalışır,
- Eşitlikçidir;** sağlığın ve eğitimin insan hakkı olduğunu ve herkese ücretsiz verilmesi gerektiğini bilir,
- Kardeşliktir;** dil, din, mezhep, ırk, renk ve cinsiyet ayrımcılığına karşıdır, farklılıkların zenginlik olacağı toplumu yaratmak için çalışır,
- Barışçıdır;** insanların para uğruna katledilmesine karşı çıkar,
- Çok yönlüdür;** sanata, kültüre, bilime olan tavrı kapsayıcıdır,
- Gerçekçidir;** imkânsızdan vazgeçmez,
- Orkestradır;** her biri kendine özgü, ayrı ayrı değerli düşünce enstrümanlarının hep birlikte melodi yarattığı,
- Umutludur;** güneşli güzel günlerin geleceğini bilir,
- Mutluluktur;** insanları sever, yaşamayı sever, daha güzel bir gelecek yaratmak için mücadele eder ve bunun haklı gururunu yaşar,
- Çağamızdır;** insana dair, hayata dair kaygıları olanların, sözünü söylemek isteyenlerin, boyun eğmeyip direnmeyi seçenlerin, herkesin topluluğu olabilmek için tüm arkadaşlara duyurduğumuz

Tıp Eğitimi Üzerine...

Pamukkale Üniversitesi Toplum ve Sağlık Kulübü öğrencileri olarak 11 Mayıs 2007 tarihinde Tıp Eğitimi üzerine bir panel düzenledik. Panelimizde ki tartışmalar genel olarak, kulübümüzün de en önemli amacı olan, mesleki sorumluluk anlayışının yerleştirilmesi üzerine şekillendi.

Panelde ortaya konulan tıp eğitiminde ki başlıca sorunlar şu şekilde;

- Sağlığın biyo-psiko-sosyal yönlerinden herhangi birinin göz ardı edilmesi o kişiyi sorumlu bir hekim olmaktan uzaklaştıracaktır. Bugün ülkemizdeki tıp eğitimi sağlığın sosyal yönünü göz ardı etmektedir ve sosyal sorumluluklar yönünden yetersiz hekim yetiştirilmektedir.
- Tıp eğitimi, yetiştirdiği hekimlere sosyal problemleri görerek yetiştirme imkânı ve sağlığı tüm yönleriyle değerlendirip toplumsal bakabilme özelliğini vermezse; eksik bir eğitim olmaz mı?
- Dünya'da ve ülkemizde yaygın olan eğitim anlayışının sonucu olarak fakülteler, mezuniyet sonrası sınavlarda kendi öğrencilerinin durumunu tek başarı ölçütü olarak görmektedir.
- Tıp eğitiminin önemli bir bölümü, tedavi edici hizmetlere yönelik olan, sadece uzman hekimlerin çalıştığı, yüksek teknolojinin kılınıldığı 3. basamak sağlık kurumlarında verilmektedir. Oysaki mezun olacak hekimlerin yarısından fazlası pratisyen hekim olarak 1. basamakta, uzman olan hekimlerin çoğunluğu da 2. basamak sağlık kurumlarında çalışacaklardır.
- Tıp eğitimi, ülkenin koşulları göz önünde tutularak, sağlık örgütlenmesinin gereksindiği nitelikte hekim yetiştirmeye yönelik olmalıdır. Bu nedenle öğrencinin eğitim aldığı ortam ile ileride çalışacağı

sağlık ortamı arasındaki teknolojik, donanım, hasta niteliği gibi konulardaki önemli farklılıklar yetişen hekimleri olumsuz etkilemektedir.

Sonuç olarak; tamamen uzmanlığa yönelmiş, teknoloji bağımlı, sadece tedavi edici hizmet vermeye yönelik bir hekim modeli ortaya çıkmaktadır. Maalesef fakültemizde ve ülkemizde, Türkiye Cumhuriyeti'nin sağlık sorunlarının ana nedenlerini bilen ve bu sorunların çözümünde kendi sorumluluklarının farkında olan hekimler yetiştirilememektedir.

Çözüm için öneriler

Hekim modelinin bu şekilde öne çıkmasında kuşkusuz ülkemizdeki sağlık sisteminin yapısı ve ekonomik koşulların önemi büyüktür. Ancak tıp eğitimi de en az bu etkenler kadar önemlidir. Ülkesinin sağlık sistemini ve sistemin sorunlarını bilen, bu sorunların çözümünde kendi sorumluluklarının farkında olan, koruyucu hekimliğin önemini kavramış, toplumsal bakabilen bir hekim tipi yetiştirebilmek için öneri ve isteklerimiz ise şu şekilde:

- Sağlık hizmetinin verildiği tüm kurumlarda tıp eğitimi verilmelidir.
- Eğitimin önemli bir kısmı 1. basamak sağlık kurumlarında öğretim üyelerinin ve pratisyen hekimlerin gözetiminde verilmelidir. Bu alandaki çalışmalar koruyucu sağlık hizmetinin öneminin kavranılması açısından da oldukça önemlidir.
- Ülkemizde hasta sayısı ve çeşitliliği açısından zengin olan ayrıca sağlık sisteminin en problemleri olan 2. basamak sağlık kuruluşlarında yine öğretim üyesi ve ilgili hekimler tarafından eğitim verilmelidir.
- Ülkemizde ve fakültemizde tıp eğitiminin verildiği 3. basamak sağlık kurumlarında eğitimle ilgili birtakım problemler

yaşanmaktadır. Bu anlamda öğretim üyelerinin en önemli görevi, hasta bakmanın ve makale yayınlamanın ötesinde eğitim vermektir. Yayın sayılarının artırılması ve

özel hasta bakma imkânının verilmesi tıp eğitimini olumsuz etkilemektedir.

NASIL BİR HEKİM?

Panelimizi ülkemizdeki hekim modeline eleştirel bir yaklaşımla bitirdik.

Toplumdaki sorunları aşmak yerine bunları kabullenen,

Bilgiyi tek başarı kriteri olarak gören,

Bireysel yarışmacı sistem içinde başarılı olarak toplumsal sorunlardan görece daha az etkilenen bir kesime ait olmaya çabalayan,

Para kazanmayı kendisine tek hedef edinmiş,

Özel muayenahaneler açarak ve buralarda ücret karşılığı sağlık hizmeti vererek ülkesindeki sosyoekonomik uçurumu daha da derinleştiren,

Kendisine verilen eğitimini ve unvanları toplum içerisinde bir üstünlük simgesi olarak gören,

Aldığı tıp eğitimi içeriği nedeniyle tamamen uzmanlığa yönelmiş, teknoloji bağımlı, mesleki olarak tek amacı tedavi etmek olan,

Ülkesinin sağlık sorunlarıyla ilgisiz hekimler

OLMAYACAĞIZ!

DENİZLİ TÖK

Panelistler : Coşkun Canıvar Dönem 3

Zahide Namlı Dönem 3

Erkan Şimşek Dönem 3

Ertuğrul Oruç Dönem 3

Sağlıkta Dönüşüm Hakkında

Altuğ Kanbakan
Antalya TÖK Dönem 3

Geçtiğimiz dönem içerisinde Türkiye gündemi, her zamanki gibi, cadı kazanı misali karma karışıktı. Aslına bakarsanız esas olgular ve olaylar birbiriyle ilintili ve gözler önündeyken, sermaye, güç ve iktidar meraklısı medya önümüze hep esas sorunların dışındakileri gösterdi. Bunlar içinde en vahim olanlarından biri de yaklaşık yetmiş milyon nüfusu etkileyecek “sağlık reformu” olarak bir ara gözüküp ve birden yok olan **GSS** ve **Aile Hekimliği** uygulamalarını içeren Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası yasası (**SSGSS**) olarak bilinen yasaydı. Tabi ki bu yasa öyle göz önündeyken tartışılmadı yine, Irak’ a bombalar düşerken oldu her şey...

Peki, ne tür bir değişiklik öngörüyor yasa? Herkese eşit, ücretsiz sağlık hakkı mı tanıyor? Katkı paylarını mı kaldırıyor? Mezarda emekliliği mi kaldırıyor? Ya da hastanelerdeki çile kuyruğunu mu? Ne yazık ki yeni yasada bu sorular için verilen tek cevap var: **Hayır!**

Kimileriniz kuşkuluyor olabilir bu cevaptan, ne de olsa koca ülkenin Başbakanı çıkıp, “**Sağlık ocaklarından katkı paylarını kaldırdık**”, “**Nüfus cüzdanı ile giden vatandaşımı geri çeviren hastanenin alnını karışlarım**” diyor. Demek ki burada çelişkili iki söylem var. Hangisini inandırıcı bulacağınız ile ilgili kuşkularınız varsa lütfen okumaya devam edin.

AKP getirilen sistemde yoksullara ücretsiz sağlık hizmeti sunacağını söylüyor?

İsterseniz tanımı biraz açalım ve ne demek istediklerini çözelim. Yoksulluk kavramı pek çok ülkede farklı algılanır ve değerlendirilir. Bu algı-değerlendirme farkı ise sosyo-ekonomik uçurumun derinliğinden kaynaklanır. Bu yasadaki yoksulluk tanımı geliri 139,9 YTL’ den az olan aileler içindir. Ne yazık ki AKP nin ücretsiz hizmet sunmak istediği kesimin yaşamla bağdaşır yanı yoktur. Asgari ücret olarak belirlenen

“**yoksulluk sınırı**”nın altında geliri olanlar için bir çözüm önermemektedir. Gelir dağılımındaki eşitsizliklerin büyük boyutlarda olduğu bir ülkedeki yoksul tanımının bu kadar dar yapılmasının amacı nedir?

Peki ne olacak yasanın tanımladığı yoksulluk kavramı içinde olmayanlara?

Hazırlanan taslakta, geliri asgari ücret ile asgari ücretin 6.5 katı arasında olan çalışanlardan kesilecek prim oranı %12.5 olarak öngörülmekte. Geliri asgari ücretin 6.5 katından fazla olan kendi hesabına çalışanların geliri asgari ücretin 6.5 katı kabul edilecek ve tümünden en fazla 375 YTL prim kesilecek. Bunun anlamı “**Gelirin yükselse, zahmet etme prim ödemek için, hatta isterseniz sizin ayağınıza gelelim**” den başka bir şey değildir. Adaletin ve eşitliğin savunucusu olarak kendini ilan eden bir hükümet için oldukça ilginç bir uygulama. Ayda milyonlar kazanan büyük şirket, holding sahipleri ile asgari ücret alıp yaşamaya çalışan insanları eşit kılmak eminim ki yasayı hazırlayanlar için büyük bir gurur kaynağıdır.

Ödediğimiz primler karşılığında bize sunulacak hizmetin adı “**temel teminat paketi**” dir. Bu paket dışında kalan tetkik ve tedavi masrafları ise hastanın üzerine kalmaktadır. Ki hasta birey de bu sözde “**teminat**” paketine primlerini ödemeye devam ettiği sürece sahip olacaktır. Prim ödemelerini aksatan ve prim ödeyemeyen ise bu teminat paketinden faydalanamayacaktır. Yani devlet “**Vatandaş primini ödemezse benden sağlık hizmeti alamaz**” demektedir. Ayrıca tedavisi pahalı olan hastalıkların bu pakete dâhil olmayacağı dolayısıyla “tamamlayıcı özel sağlık sigortası” gibi sigortalara da alan açmaktadır. Bu koşullarda AKP’ nin halka ücretsiz sağlık hizmeti sunacağını düşünmek en masum adıyla iyimserlik olur. Zaten yasal anlamda yoksul(!) olmayan bireylerin bu şekilde sağlıksızlıkla burun buruna getirilmesi bu

politik atılımların ne kadar eşitlikçi olduğunu göstermekte.

Peki ya katkı payları?

Hazırlanan yasada bu konuyla ilgili hükümde katkı paylarının olduğu ve **gerektiğinde(?)** bu payların tekrar **düzenlenebileceği** belirtilmekte. Gereklilikten kasıt büyük ihtimalle **IMF**'nin gerekli gördüğü haller, düzenlemeden kasıt da bu doğrultuda payların artırılmasından başka bir şey olmasa gerek. Ayrıca belirtilmesi gerekli bir nokta, Sağlık Ocaklarındaki katkı payı uygulaması AKP hükümeti ile ortaya çıktı ve ne her nedense seçim zamanında da sona erdi.

Ayrıca mezarda emeklikten ötesini keşfeden hükümet, prim gün sayısını 7000 den 9000 e çıkardı ve emeklilik yaşını 65' e yükseltti. Ortalama yaşam süresinin 68 olduğu bir ülkedeki sosyal güvenlik yasası ölümden sonra da işe yarayarak bir ilke imza atıyor.

Peki ya Aile Hekimliği? Daha iyi bir hizmet ve hekim seçme özgürlüğü tanıyor?

Gerçekler bu boyalı yalanı ortaya çıkarmakta gecikmiyor. Aile Hekimliği esas olarak bir hekimin **1500-3500** kişiden sorumlu olması üzerine dayalı. Kişi sayısı az göründüyse isterseniz bir **Aile Hekiminin sorumlulukları** nelerdir bakalım: Koruyucu sağlık hizmeti, gebe ve çocuk izlemi, aşılama, tedavi hizmeti sunma. Ayrıca haftanın **7 günü 24 saat** ulaşılabilir olması beklenen hekimden ev ziyaretleri ve gezici sağlık hizmetleri de beklenmekte.

Sağlık Ocağı gibi kapsamlı bir ekibin yerine getirdiği görevlerin tek bir hekim ve hemşirenin üstüne yıkılması yetmiyormuş gibi hekimlerin çalışma süresi artırılmakta. Mevcut yasada çalışma süresi **en az 40 saat** olarak belirlenmiş olup gerekli görüldüğü hallerde, hafta sonlarında da, hekimin fazla mesai yapması beklenmektedir.

Yaratılan hekim seçme özgürlüğü ise hekimleri her hasta için rekabet etme olgusuna götürmektedir. Her ne kadar kimi rekabet yanlısı kişiler ve kurumlar bu uygulamayı ayakta alkışlasa da aslolan gerçek göz önünden kaçmaktadır ki o da hastanın, yani insanın, bir ticari mal hale gelmesidir. Çünkü hekim **“kazanacağı”** her hasta

ile daha fazla para alacaktır. Pek tabii ki bunun da istisnaları olacaktır. Kronik hastalıkları olanlar gibi. Çünkü bir üst basamağa sevk için bir kota getirilmiş ve bunun aşılmasının **“cezası”** da hekime fatura edilmiştir. Bu koşullarda bir hekimin **“gereğinden çok”** kronik hastaya bakmamak istemesi olağan karşılanır. Çalıştığımız amaç olan insan ögesi, para ögesinin ardında kalmış bir hale gelmektedir. Yani gözüme sokulmaya çalışılan **“özgürlük”** kavramı bizi, mesleğimizden ve insani duygularımızdan soğutma çabasının bir aracıdır ki; bunun yanı sıra rekabet unsuru **“insan hayatı”**dır.

Ayrıca normalde tüm doktorlardan var olan güncel ve bilimsel sağlık hizmeti sunulması beklenir. Çünkü ideal ve olması gereken sağlık hizmeti her yerde eşit olmalıdır. O halde hizmet eşit ise hekimler arasındaki fark nedir? Yoksa kendini en iyi **“pazarlayan”** hekim **“iyi hekim”** olarak mı anılacaktır? Pazarlamacı zihniyetindeki hekimin mesleğinin gereği olan etik unsurları umursaması mümkün müdür?

Ama Aile Hekimleri yüksek maaş alıyor, iyi bir uygulama değil mi?

Bu sorunun cevabı aslında **Dünya Bankası** kredilerinde gizli. Çünkü **DB** bu tür uygulamaları sağlığın özelleştirilmesinin bir basamağı saymakta. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmeyeceğine göre, kesenin ağzını açmaktadır. Ne zamana kadar mı? Sanırım zaman gelmekte. Çünkü ilk pilot bölge uygulamalarında muayenehane ve ofis araçlarını devlet karşılamakta iken, şimdi bu araçların ve mekanın ücretini, ayrıca personel (ebe, hemşire, sağlık memuru...) ücretlerini hekim kendi cebinden vermektedir. Bu da Aile Hekimliği denen özelleştirme oyununu hekimler için çekici hale getirmeye çalışmak için yapılmış bir **“pilot uygulama”** dan başka bir şey değildir.

Ayrıca Aile Hekimliği'nin uygulanması sonucunda varılan büyük başarıları(!) gösteren hükümet, ne yazık ki seçilen pilot bölgelerin Sağlık Ocağı çalışmalarının en iyi yürütüldüğü bölgeler olduğunu söylemekte çekinceli davranıyor. Yakında tüm Türkiye' de uygulanacak olan bu sistemin neler getireceği, daha doğrusu sağlığımızdan neler götüreceği açık ortadadır.

Doğal olarak hekimlerin ve sağlık çalışanlarının ücretlerin piyasaya tam olarak

bağımlılığın sağlanması “**Performans Ücretleri**” ve “**Personel Dağıtım Cetvelleri**” ile sağlanmaktadır. Bunlarla hem rekabet ortamı kızıştirılmakta, meslektaşları birbirine düşürerek ortak bir tepki vermelerini engellemekte, esnek kılınan çalışma saatleri ile emek sömürsünün önü açılmaktadır. Vahşetin yasallaştığı bu koşullar “Eleman Temininde Güçlük Çekilen Yerlerde Sözleşmeli Sağlık Personeli Çalıştırılması ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun”un* 11. maddesiyle 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 36. maddesinin III. Sağlık Hizmetleri ve Yardımcı Sağlık Hizmetleri Sınıfı başlıklı kısmına şu fıkra altında belirtilmişti:

“Bu sınıfa dâhil personel tarafından yerine getirilmesi gereken hizmetler, lüzumu halinde bedeli döner sermaye gelirlerinden ödenmek kaydıyla, bakanlıkça tespit edilecek esas ve usullere göre hizmet satın alınması yoluyla gördürülebilir”.

Bu yasa altında gizlenenler ise şöyledir: Taşeron firma tarafından sözleşmeli olarak alınan hekim 1 yıl boyunca çalışacaktır ancak gelecek seneye çalışıp çalışamayacağı belli değildir. Yani sağlık emekçisinin “memuriyet” vasfı ortadan kaldırılmaktadır. Ücret ödenmeden her türlü angarya çalıştırmaya olanak tanımakta.

Ayrıca bir sağlık çalışanının işinde kalması, idarenin herhangi bir koşula bağlanmamış tek yanlı işten çıkarma yetkisine bağlanmıştır yani hangi bilimsel ölçütler ışığı altında personel işten çıkarılacağı belli değildir çünkü kurum yönetimleri sağlık çalışanlarını hiçbir gerekçe göstermeden işten atabilecektir. Toplu sözleşme, grev, örgütlenme hakkı bir yana, hiçbir “hak” kavramının bile tanınmadığı vahşi bir çalışma düzeni, hepimizi “sözleşmeli personel” değil “**sözleşmeli köle**” yapmaya çalıştıklarının göstergesidir.

Bu hükmün “yetersiz personel” ve “halkın daha iyi hizmet almasını sağlamak” konularıyla ilgili olduğunu söylemek gülünç olacaktır. Bu uygulamanın asıl amacı ücretlerimizi daha da düşürmek, çalışma koşullarımızı daha da ağırlaştırmak ve iş güvencemizi ortadan kaldırmak yani sağlık emekçilerinin emeklerinin vahşi

kapitalizm tarafından sömürülmesinin önünü açmaktır.

O halde neden böyle bir yasayı hükümet savunmakta hatta uygulamakta?

Sağlık kurumlarını özelleştirmek isteyen, halkın sağlığını hiçe sayan hatta gelecek nesilleri etkileyecek olan bu sağlıksızlık uygulamalarının yasalaştırılmaya çalışılıp savunulması ne yazık ki sadece bu hükümete özgü bir tavır değildir. **IMF** nin ve **DB** nin olduğu her hükümette, 12 Eylül 1980’den beri, bu plan hükümetlerin programlarında yer almış, kimi zaman masum gibi gözüken “**özel sağlık kuruluşlarına tanınan teşvik kredileri**” misali uygulamalarla sınırlı kalmıştır. Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın en önemli aşaması olan **Genel Sağlık Sigortası** (GSS) 26 Nisan 2005 tarihinde IMF’ye sunulan Niyet Mektubu’nda sosyal güvenlik sistemine %4,5’lik bütçe desteğinin %1’e düşürülmesinin temel hedef olduğu belirtilerek sosyal güvenlik reformunun meclisten geçirileceği sözü verilmesi ile son dönemde konu edilmiştir. Özel sermaye için bayram olarak nitelendirilebilecek bu yasa ve benzeri sözleşmelerin, hükümet(ler)in kimin için orada olduğunu açıkça göstermektedir.

Öyle ki 1961 anayasasında “Devlet, herkesin beden ve ruh sağlığı içinde yaşayabilmesini ve tıbbî bakım görmesini sağlamakla **ödevlidir.**” Denilmekte iken şimdiki “**düzenlenmiş**” anayasamızda bu hüküm yerini “Devlet, herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içinde sürdürmesini sağlamak; **insan ve madde gücünde tasarruf** ve verimi artırarak, işbirliğini gerçekleştirmek amacıyla sağlık kuruluşlarını tek elden planlayıp hizmet vermesini **düzenler.**” hükmüne bırakmaktadır. Yani bu durumda “halkın sağlık hakkı” devletin bir yükümlülüğü değil devletin üstündeki bir yüküdür ve acilen devletin bu yükten kurtulması gereklidir.

Ayrıca getirilen yasal düzenlemeler ile hem hekimlerin emeği karşılıksız olarak sömürülmektedir hem de hastaların yaşam hakları ellerinden alınmaktadır. Getirilen “performans” ve “döner sermaye” ücretlendirmeleri açıkça hekimlik mesleğini bir para kazanma aracına çevirmiştir. Bakılan her hasta için ek para alınması mevcut çarpık düzenin meşru kılınmasına yol açarken,

her tetkik için hekimin pay alması ise gereksiz tetkik sayısını artırmış, halkın hayatta kalmak için emeğini satarak kazandığı paraya da el koymuştur. Performansa dayalı ücretlendirme ile yapılmak istenen ise hekimin, sağlık alanındaki tüm çarpıklıklara sırtını dönmesi ve meslektaşları ile yarışıp daha fazla para kazanmaya odaklanmasını sağlamaktır.

Sağlığın bir hak olduğunu düşünen sosyal-demokrat açılımlar dahi şu halde iş görmez hale gelmiştir. Bu yüzden sağlığın belli ölçülerde paralı olmasını savunmak (gelire göre sağlık priminin kesilmesi, katkı paylarının düşürülmesi gibi) yaratılan sisteme entegrasyonu doğurur ki, bugün gecekondularda yaşayan insanların değil sağlık sisteminden faydalanma sağlıklı su kaynaklarına ulaşım durumu yoktur. İnsanların “insana yakışır” biçimde yaşayacak kadar gelir elde edemediği bir toplumda gelire göre katkı payı kesilmesi sağlıkta eşitsizliğin devamına neden olacak bir olgudur.

Parası olmayana sağlık hizmeti yok diyen bir yasa bizleri beklemektedir. Bu haksızlığa, adaletsizliğe dur demeli; Sermaye-sever hükümetler yerine insana değer veren “Sosyal Devlet”i savunan hükümetler gelmelidir. İşte bu yüzden biz geleceğin hekimleri bıkmadan usanmadan:

“SOSYAL DEVLETE”

“HALKIN SAĞLIK HAKKINA”

“HEKİMLERİN VE BÜTÜN SAĞLIK ÇALIŞANLARININ İŞ GÜVENCESİNE”

Sahip çıkmalıdır.

Halk Sağlığı Dersinden İzlenimler

Cemil Delatioğlu
Gaziantep TÖK 3. Sınıf

“tıp eğitimi siyasaştırmalıyız.” *

Halk sağlığı dersindeyiz. Sınıf, diğer derslerde olduğundan çok daha tenha. ‘Halkın sağlığını koruma’ fikri, nedense hastalıkların tedavisi kadar çekici gelmiyor arkadaşlarıma. Açıkçası Halk Sağlığı Anabilim Dalı genel itibarıyla çok da keyifli ders anlatan öğretim üyelerinden oluşmuyor. Hocalarımız da boş sıralara ders anlatmayı kanıksamış olacaklar, derslerini daha ‘dinlenebilir’ hale getirme çabası içine girmiyorlar.

Konu, beslenme bozuklukları. Gıda maddelerinin besin değerlerini işliyoruz. Son derece anaç bir insan olan hocamız hazırladığı slaytları kelime kelime okuyor sağ olsun. Ara ara orada yazılı olanları okumayı bırakıp bir şeyler de ekliyor, örnekler sunuyor: “Öğle yemeklerini o ne idiği belirsiz hazır yemekler ile geçiştireceğinize okul yemekhanesine gidebilirsiniz, çocuklar. Oradaki yemeklerin besin değerleri de hesaplanıyor. Böylece daha sağlıklı beslenmiş olursunuz.”

Bir arkadaşımız bunun üzerine, “Hocam, o kadar da sağlıklı görünmüyor. Hep kızartma veriyorlar. Ayrıca genelde yemekler soğuk geliyor ve lezzetli de olmuyor...” diyor. Nasıl olduysa yemekhane konusunda sınıftaki diğer arkadaşlarla ortaklaşıyoruz: “Acaba” diyoruz, “sizin de bir halk sağlığı uzmanı olarak yemekhane yapılan yemekleri kontrol etme/denetleme imkânınız yok mu?”. Hocamız bunun gıda mühendislerinin işi olduğunu hatırlatıyor. Ayrıca oraya ilişemeyeceğini söylüyor.

(Yemekhanemiz 2004 yılında özelleştirildi. İhaleyi hastane yemekhanesinden aşına olduğumuz şirket aldı. Sonra da tıp fakültesi kantinini aldılar ve korkarım ki yavaş yavaş dünyayı ele geçiriyorlar...)

Yemekhane konusunda ikna olmuş görünen hocamız “Evet, ama” diyor “Akşamları evde kendiniz yemek yapabilirsiniz.”

Malumunuz, öğrenciler olarak ayın 7’sini dört gözle bekliyoruz bursları çekmek için. Maazallah

iki gün gecikse şu burslar, yatmasa halimiz duman. Açız, alacaklılar kapıda vallahi felaket olur. Örneğin bu sene ‘hakkım olan’ başkanlık bursu şubat ayında yatırıldı bankaya. Para yatırılana kadar defalarca kez aradım burs daire başkanlığını. Gerekçe olarak da ‘okul bilgilerinin, öğrenci olduğum üniversite tarafından kendilerine gönderilmediğini’ söylediler. Posta güverciniyle haberleşiyor olsalar gerek diye düşündüm. Benim sersefil halde ailemden

gelecek parayla idare etmem onların umurunda değil; alacaklılarınsa onların keyfinin gelmesini bekleyeceği yok. Neyse, biz dersimize dönelim:

- Hocam, diyorum. Ancak makarna yiyebiliyoruz akşamları. (Biraz da makarnanın içimde yarattığı kıpırtıyla, heyecanla, daha bulamadılar ama kesin mutluluk hormonu salgılanmasına yol açan bir şeyler var içinde.)

* Onur Hamzaoglu, Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi
Halk Sağlığı ABD - Füsün Sayek Tıp Eğitim Kurultayı

Hocamız anaçlığını konuşturmaya devam ediyor.

- *Yahu sizi anlamıyorum çocuklar. Makarna yapmayı biliyorsunuz işte. İçine havuç atın, maydanoz katın. Besin değerini yükseltin...*
Demokrasilerde çare tükenmez. Dar gelirliyim, para kazanamıyorum falan demeyin. Bir anlamı yok. Makarnanın içine katacağınız ek besinlerle krallara layık bir yemek yiyemeseniz belki; ama malnütrisyonndan korunabilirsiniz.

Bu kez tavsiyeler benden dar gelirliye gitsin: Tatilde Bodrum'a, Alanya'ya gidecek paranız yok mu? Ya sizi anlamıyorum çocuklar. Haftada bir pikniğe gidebilecek durumunuz da mı yok? Ne bileyim, mangal yapmayıverin. Şöyle besin değeri yüksek bir menü hazırlayarak, kavurucu güneşin altında uzanarak ailenizle birlikte tatilin hazzını almanız mümkün.

Aynı derste sevgili hocam yaratıcı öneriler sunmaya devam ediyordu. Özünde elimizden geldiğince pratik olmamız gerektiğini söylüyordu: *"Her şeyi yapmaya muktedir değiliz arkadaşlar. Gayri safi milli hasılayı arttıramayız ya da aile hekimliği sistemine geçişin önünü kesemeyiz."* Hemen ardından bir hikaye anlatıyor: *"Sağlık bakanı hekimlerle yaptığı bir toplantıda halk sağlığı uzmanlarının aile hekimliği konusundaki eleştirilerini dinler. Neredeyse tüm salon sağlık ocaklarının kapatılmaması gerektiğini savunmaktadır. Bunun üzerine bakan bey, memleketin şartlarını kendisinin de bildiğini, ancak bunun hükümetin siyasi bir tercihi olduğunu ve geri dönüşünün olmadığını söyler."* Pür dikkat kendisini dinleyen sınıftan bu çarpıcı hikaye üzerine tek laf eden olmadı tabii... Muhtemelen bir an önce dersin bitmesini bekliyordu arkadaşlarım.

Halk sağlığı derslerine girmeden önce daha bir umutla bakıyordum hayata. Meğer hiçbir şey bizim elimizde değilmiş. Bana iyi bir ders oldu. Bir dahaki seçimde oy bile kullanmayacağım, bir daha gazete okurken siyasi haberleri geçeceğim; ama en önemlisi bir daha kolay kolay halk sağlığı derslerine girmeyeceğim. Bir anlamı yok!

Özetle halkın sağlığını 'sağlıkta dönüşüm'ü sorgulamadan, bizleri sağlık alanında nasıl bir geleceğin beklediğini görmezden gelerek koruyamazsınız. Bunları göz ardı ettiğiniz takdirde en basitinden sosyal adaletsizlikleri umursamayan,

koruyucu hekimliği önemsemeyen hekimler yetiştirirsiniz.

İnsan sağlığının hekimler tarafından bile hiçe sayıldığı, sağlık hizmetlerinden herkesin eşit biçimde yararlanamadığı, sağlığın piyasa koşullarına terk edilmekte olduğu, savaşın hüküm sürdüğü, insanların yaşam haklarının yok yere ellerinden alındığı, yoksulluğun, adaletsizliklerin, çürümüşlüğün gitgide arttığı bir ülkede toplumcu ve politize hekimlere ve halk sağlığı uzmanlarına ihtiyacımız var.

Ah Şu Doktorlar

Burhan Tek

Diyarbakır TÖK 3. Sınıf

“Bütün doktorları öldürmek lazım” diye söze başladı, bir hasta yakınımı ziyaret etmek için önlüğümü giyerek (güvenlik görevlilerini rahat atlatmak için) gittiğim üniversitemizin hastanesinde, hemen yanımdaki hasta yakını. Benimde ileride bir doktor olacağımı bildiği için, büyük ihtimalle daha önce bazı doktorların kendisine çektiği olayları anlatmak istiyordu. Onun ne anlattığı üzerinde durmayacağım.

Benim üzerinde durmak istediğim konu insanların hayatlarıyla ilgili en kutsal mesleklerden birisi için neden böyle bir düşüncenin halk tarafından dile getirilmesidir. Hem insanları yaşatmak için çalışacaksın hem de iyileştirmek için kan ter içinde kaldığın insanlar tarafından öldürülmek isteneceksin. Hepimiz medyadan hasta yakınları tarafından doktorların dayak yemeleri haberleri duymuşuzdur. Ama galiba her seferinde aklımıza o doktorun muhakkak o dayığı hak ettiği şeklinde düşünceler geçer, hastanedeki kuyruk ya da benzeri çileler gelince. Çünkü bütün bunların sorumlusu doktorlardır.(!)

Burada kalkıp doktorluk mesleğinin hem okunmasının(ki oku oku bitmiyor) hem de yapılmasının ne kadar zor olduğunu anlatacak değilim. Bunu hem geçen yıllarda doktorlar arasında yapılan araştırmada doktorların çoğunun çocuklarının doktor olmasını istememelerinden hem de okuduğum fakülte öğrencilerin çoğunun buna benzer düşüncelerinden biliyorum. Bu zorluklarla beraber yaptığımız işin kutsallığının farkındayız. Burada çizdiğim tablodan doktorların yaptığı her şeyde mutlak haklı olduğu anlamı çıkmasın. Çünkü bu meslek, söz konusu sağlık olduğu için suiistimallere açık. Hepimiz bunun karşısında olmalıyız. Burada aklımıza şöyle sorular gelebilir. Neden doktorlar halk arasında itibarları olmalarına rağmen, iş sevimliye gelince

bunu başaramıyorlar. Doktorlar bu kadar nefreti hak edecek ne yaptı? Bu mesleğin daha iyi yapılması için hem mevcut doktorlar hem de tıp fakültelerinde okuyan öğrenciler ayrıca nasıl bir eğitime tabi tutulmalı? Tıp fakültelerinde işlenen deontoloji(tıp etiği) dersinin sadece dersi geçmek için değil meslek hayatında da en az diğer ana dersler kadar önemli olduğunun unutulmaması için ne yapmalıyız? Tıp fakültelerindeki ağır dersler doktorların sosyalleşmesini ne kadar engelliyor? Büyük çoğunluğu asosyal olan bu öğrencilerin halkın bu denli öfkeli olmasındaki payı nedir? Bu sorular çoğaltılabilir.

Herkesin elini taşın altına koyarak bu ülkenin sağlık sorununun bir yerinden tutması lazım. Nasıl ki biz doktorların ve doktor olacakların, hastalara müşteri gözüyle bakması yanlış ve gayri ahlaki bir davranış ise; canını dişine katan, okul ve meslek hayatında çoğu zaman uykusuz kalan biz doktorların da bir an önce yok edilmesi gereken “hasta ruhlular” olarak görülmesi aynı şekilde yanlış ve gayri ahlaki bir davranıştır. Bundan emin olmalısınız ki biz de hastalanıyoruz ve o psikolojiyi iyi anlamaya gayret ediyoruz. Ama ne olur bizi yalnız bırakmayın. Bizi eleştirin, eleştirirken yerden yere vurun ama bizi yok etmeyi düşünmeyin. Birbirini daha iyi anlayan, “sağlıklı” hasta-doktor ilişkisine ihtiyacımızın olduğunu biliyoruz. Çünkü bu konuda herkesin söyleyeceği şeyler olmalı.

Kar taneleri yağarken birbirlerine değmezler. Yerde bembeyaz bir örtü oluşturduklarında, aydınlık karanlıkla girdiği savaştan galip çıkar.

Sanat ve tıp da kar tanelerinin uyumuyla yarışarcasına, beyinlerimize ulaştıklarında karanlık bir köşeye çekilir, aydınlık hüküm sürer.

Sanat yüzyıllardır birçok tanımı yapılmış olmasına rağmen özneliliğinden dolayı tek bir cümle ile ifade edilememiştir. Bu yüzden sanatla ilgili bir tanım kullanmadan sanatın insan gibi bir canlıya tatmin duygusunu eksiksiz kendini keşfetme yolunu açarken, yoktan var etme adına Tanrı ile yarışırır adeta. Öyle ki sanattan en az bahseden kitaplar kutsal kitaplardır.

Malraux'un "ölüme karşı tek yanıt" dediği sanat, dünyada ebediyen var olma hevesine kapılan insanoğlunun kendinden birşeyler bırakma çabasıdır bir bakıma.

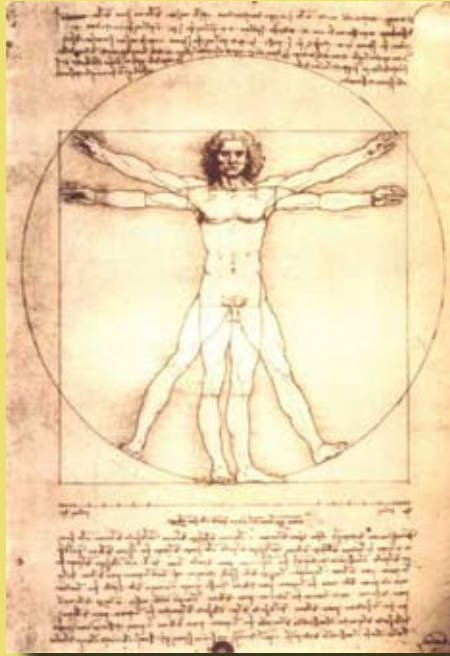
Eski çağlardan günümüze sanatın birçok dalında hastalık, ölüm gibi olgulara sıkça yer verilmiştir: "Işığın ressamı" olarak tanınan Rembrandt'ın "Doktor Tulp'un Anatomi Dersi" adlı tablosu, Moliere'in "Hastalık Hastası" adlı oyunu, Pieter Brueghel'in "Körler" adlı tablosu, Mozart'ın ölümünü hissettiğinde bestelemeye başladığı ancak tamamlayamadığı "Requiem" eseri ve daha niceleri...

Tıbbın bir sanat olduğunu ilk kez söyleyen Hipokrat'a göre hekim sadece tanı ve tedavi yapan kişi değil, aynı zamanda belirli ahlaki değerleri de benimsemiş kişi demektir. Daha yakın tarihe baktığımızda hekimlik sanatının yanında diğer sanat dallarıyla da uğraşanlar arasında hem hekim hem şair Behçet Aysan, ressam George Chicotot, romancı Anton Çehov ve daha birçok isimle karşılaşırız.

Hekim olmamasına rağmen Leonardo da Vinci, tıp ve sanatın birlikteliğini kanıtlarcasına eserler vermiştir. San Pietro katedralinin kubbesini inşa ederken kafatası yapısını model alarak değerlendirmiş, resimlerinde insanı olabildiğince canlı ve gerçeğe en yakın şekilde çizmek istediği için dış gözlemleri yeterli

görmeyerek anatomi araştırmaları yapmıştır.

Günümüzde altın çağına erişmiş olan tıp, yöntemlerinde sanattan yadsınamaz biçimde faydalanmıştır. Daha antik çağlarda Bergama'da Asklepion Sağlık Kenti'nde ruh hastaları flüt ve lirle yapılan müziğin dinlendirici etkisiyle tedavi edilir, Selçuklu Dönemi şifahanelerinde ise saz ve ney nağmeleri bir tür terapi olarak değerlendirilirdi. Günümüzde resmin psikoterapi ve rehabilitasyonda uygulandığı, psikodrama'nın da psikanalize yardımcı olduğu bilinmektedir. Tıbbi aparey ve protezler de, tıbbi teknik tablo ve fotoğraflar da birer sanat ürünüdür.

Hekimlik de bir sanat şeklidir aslında. Çünkü bizlerin de geniş bir bilgi birikiminin yanısıra duyarlı, hassas bir kalbe, engin bir hafızaya, güçlü bir sezgiye, dikkatli bir gözlemci ve iyi bir kompozitör olmaya ihtiyacımız vardır. Hekimlik sanatını layıkıyla yapabilmek için de hekimin daha çok seyahat etmesi, çölde kumla nefesi tikanıp denizde gözlerinin yanmasına ve deniz kestanelerinin ayaklarına yaptıklarına aldırmaksızın dalgalarla yarışa girmesi, kalbinin bambaşka duygularla atması, farklı zamanlarda turuncunun farklı tonlarında günbatımını seyretmesi, daha çok çocukla oynaması, yağmur sonrası toprak kokan havayı alveollerine doldurması...doğayla özdeşleşmesi

gerekir.

Gerçek bir sanatçının da bir insanın dünyaya gelişini izlemesi, ilk haykışlarını duyması, senelerce yatağa bağlı bir hastanın ilk adımının sevincini paylaşması, umutsuz bir kanser hastasının çektiği acılara, bedeninin günden güne kendisine yabancılaşmasına tanık olması gereklidir.

Ulu önder Atatürk'ün, "Sanatsız kalmış bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir." diyerek bizlere gösterdiği yolda, sanatsız kalmış hekimlerin de insani duygularla bağının kopacağını unutmuyarak ;tıpsız ve sanatsız kalmamak dileğiyle!...

Novamed'e Destek Kartları

Antalya Serbest Bölge'de tıbbi araç-gereç üreten Novamed adlı

fabrikada çalışan 82 kadın işçi 16 Eylül 2006'da iş bırakma kararı

alırlar.

- Emeklerinin karşılığını alamamaları,
- Sendikal haklarının olmaması,
- Kimyasal zehirlenmeye karşı maske takmalarına izin verilmemesi,
- Tuvalet ihtiyaçlarının dakikayla sayılması,
- Hamileliklerinin 'performansı düşürür' gerekçesiyle takvime bağlanması (sırayla hamile kalmak zorunda olmaları),
- Sırf kadın oldukları için erkek yöneticiler tarafından aşağılanmaları grev kararı almalarına neden olan gerekçelerden birkaçı...

Biz de TTB-TÖK (Türk Tabipleri Birliği-Tıp Öğrencileri Kolu) olarak çok uluslu FMC (Fresenius Medical Care) firmasının Antalya'da faaliyette olan fabrikası Novamed'deki işçilere yardım etme kararı aldık ve en başta kamuoyunu bu konu hakkında bilgilendirmek ve maddi destek sağlamak amacıyla destek kartları bastırdık. Bu kartlar dağıtılırken insanlardan olumlu eleştiriler

*Antalya TÖK Üyeleri Topladığımız Paraları Grevci İşçilere Verirken...

NOVAMED'Lİ KADINLAR 14 AYDIR GREVDELER BİLİYOR MUYDUNUZ!!!!?

Onlar 81 kadın, Antalya Serbest Bölgede Kan Seti üreten NOVAMED'de çalışıyorlar. 26 Eylül 2006'dan bu yana talepleri kabul edilmediği için grevdeler. Emeklerinin karşılığını alamadıkları, iş güvenceleri olmadığı, Kimyasal zehirlenmeye karşı alınması gereken sağlık önlemleri alınmadığı, Tuvalet ihtiyaçlarının dakikayla sayılmasına karşı çıktıkları, Ne zaman doğuracaklarına işverenlerin değil, kendilerinin karar vermesini istedikleri, Sırf kadın oldukları için erkek yöneticiler tarafından aşağılanmaya karşı çıktıkları için grevdeler. Novamed'li kadın işçiler Antalya'da 14 aydır direniyorlar...

SESLERİNE KULAK VERELİM, DİRENİŞLERİNİ DESTEKLEYELİM!

aldık. En önemlisi de işçilerin ne şartlarda çalıştığından habersiz olan insanların dikkatini bu konuya çekebildik. "Bu zamanda bu koşullara tâbi tutulan insanlar var mı?", "Kölelik dönemindeki gibi..." vb. yorumlar yapan insanlar oldu. Küresel kapitalizmde işverenin emekçiler üzerinde tüm bu ve bunun gibi insanlık dışı uygulamaları bir hak olarak gördüğünü ifşa etmiş olduk böylece.

Petrol-İş sendikasına bağlı Novamed'li kadın işçilerin grevleri aralık 2007'de son buldu. Fabrikanın sendikayı tanıması, ücret zammı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi üzerlerinde anlaşılan başlıklardan.

Türkiye genelinde TÖK'ler tarafından toplanan paralar fabrikada işbaşı yapıldığı gün gerçekleştirilen uğurlama töreninde işçilere teslim edildi. Novamed işçilerini bu başarılarından dolayı kutluyoruz. Yardım kampanyasına üniversitemizden destek veren herkese teşekkür ediyoruz.

GAZİANTEP TÖK

Samsun'da Zamların Freni Patladı

Emine Ayhan
Samsun TÖK Dönem 4

Samsun şehri, üniversite öğrencilerini her tatil dönüşünde artık pek de sürpriz olmayan zamlarla karşılar ve sonunda ya yemekhane ya dolmuş ya da fotokopi gibi pek çok şeye fazladan para ayırmak zorunda kalırız. Bugüne kadar zamlar karşısında bir avuç öğrencinin sesi çıkarken bir sene içinde dolmuş ücretlerine iki kere zam yapılması, fiyatların 1.25den 1.75ye yükselmesi bardağı taşıran son damla oldu ve refleks bir şekilde tüm öğrenci grupları bir araya gelerek OMÜ öğrencileri adı altında toplandı.

Samsun TÖK olarak okulun diğer fakültelerden iki hafta önce açılmasının da avantajıyla tıp fakültesini önceden örgütleyebildik. Diğer fakültelerin gelmesiyle 300 kişilik geniş katılımlı bir toplantı düzenledik. Toplantıdan, kampüs içinde bir yürüyüş; şehirde halkı da davet ettiğimiz basın açıklaması; imza kampanyası ve dolmuşları boykot kararı çıktı. 2000'e yakın kişiyle yürüyüşü gerçekleştirdik; yürüyüşün sonunda rektörlük önünde rektörle görüşene kadar bekledik. Rektörle konuştuğumuzda görüldü ki; yöneticiler aracılığıyla değil öğrencilerin mücadelesiyle sonuç elde edilebiliyor. Şehirde düzenlediğimiz basın açıklaması öncesi sokaklarda halka ve esnafa bildiriler dağıtıldı, dağıtım halkın da katılımıyla gerçekleştirildi. Gerek yürüyüş gerekse şehirdeki basın açıklaması yerel basında ve ulusal basında yer buldu. Sonuç olarak boykota katılım ve belediye otobüs sayısı arttı fakat dolmuş ücretlerin de bir değişiklik olmadı. Bir hafta sonra taleplerimizi yinelediğimiz yürüyüş ve yol kesme eylemi gerçekleştirdik, 1.5 saat yolu trafiğe kapatıp eş zamanlı olarak belediye ile görüştük.

Ulaşım ücretlerinin yarı fiyatına indirilmesi ve otobüs sayılarının artırılması konusunda söz aldık. Ardından yolu açtık ve eyleme toplu otostopla devam ettik.

Şuan mücadelemiz devam ediyor, boykota katılım ve halkın desteği her geçen gün artıyor. Eylemlerle beraber öğrenciler, konunun sadece dolmuş zammıyla sınırlı kalmadığını, aslında üniversitede öğrencinin müşteri gibi görüldüğünü ve hepsinin bir bütünsellik gösterdiğinin farkına varmaya başladılar. Ulaşım, yemek ve barınmanın en temel insan hakkı olduğu halde bu haklara sahip olamayışımız bir yana. Haklarımıza, şu dönemde ancak zorlayarak elde edebileceğimizi öğrenciler olarak görmeye başladık.

SAMSUN TÖK

Ölüm Tersaneleri

Burcu Mengüşoğlu
Ankara TÖK Dönem 1

Türkiye’de gemi inşa sanayisi denildiğinde akla iki farklı manzara geliyor. Biri gururlandırırken(!) diğeri utanç içinde bırakıyor. Gemi sanayimiz son 6 yılda 46 kat büyüdü. Şu anda gururla bizlere sunulduğu gibi; ülkemiz gemi inşa sanayisinde Avrupa birincisi ve de Dünya üçüncüsü. Bunun nasıl başarıldığı ise bizim tartışmamızın konusu.

Tuzla tersanelerinde son 7 ayda 18, son 15 yılda 83 işçi iş kazaları sonucu hayatını kaybetti. Son olarak 16 Şubat’ta Mikail Kavak, İstanbul Tuzla’daki Desan Tersanesi’nde elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Bu aynı zamanda yılbaşından beri tersanelerde gerçekleşen dördüncü ölüm.

Tuzla Tersaneler Bölgesi’nde 40 civarında tersane sahibi, sektördeki büyümeye iş saatlerini arttırarak, iş ritmini hızlandırarak, işi yoğunlaştırarak cevap veriyor. Sektördeki büyüme sonucu oluşan çalışma şartları hem mekânın hem de işçilerin biyolojik ritminin sınırlarına dayanmış durumda.

Büyümenin yanında diğer bir sorun da taşeronlaşma. Firmalar bütün riskli işleri taşeronlara yaptırıyorlar. Bunun anlamı şu: firmalar riskli işleri kendi kadrolu çalışanlarına değil; taşeronlar aracılığıyla sigortasız işçilere yaptırıyorlar. Zaten şu zamana kadar ölenlerden hiç biri kadrolu çalışan değil; hepsi de yevmiyeli aynı zamanda sigortasız çalışanlardı.

Tuzlada çalışan 16 bin işçinin 12 bini taşeron firmalarda çalışıyor. Taşeronlaşma, emeği ucuza kapatıyor, hiç bir gerekçe gösterilmeden çalışma saatlerini arttırıyor, eğitimsiz işçileri hiç bir eğitime tabi tutmadan yevmiyeli olarak işe alıyor, bu sayede sigorta yatırma derdinden de kurtuluyor, en basit güvenlik önlemlerini bile sağlamıyor. Yani Gemi İnşaat Sanayicileri Birliği (GİS-BİR)’nin savunduğunun aksine mesele “baret takmaya üşenen eğitimsiz işçiler” meselesi değil; tersanesinde gemi yapılan, üretim zincirinde en büyük kar marjına sahip tersane sahibinin işyeri güvenliğini, iş başlamadan önce ve üretim sırasında sağlamaması meselesidir. Bunun en büyük kanıtı Limter-İş genel başkanı Cem Dinç’in açıkladığı rakamlar. Dinç 2006’da 18500 iş kazasının olduğunu açıkladı. Bu

gerçekten de devasa bir rakam. Dinç bu açıklamayla birlikte iş cinayetlerinin asıl sorumlusunun taşeronlaşma olduğunu; taşeronlaşmanın aynı zamanda sendikal örgütlenmenin önünde de büyük engel teşkil ettiğini belirtti. 27-28 Şubat tarihlerinde Limter-İş’in Tuzla’daki çadır açma eyleminde bunun örneğini bizzat yaşadık. Greve katıldığı gerekçesiyle Gemak tersanesine bağlı Birlik Gemi taşeron firmasında çalışan Yakup Ekin işten atıldı.

Bir de iddialar var; ölüm raporlarının değiştirilerek örtbas edilmesi, ölen yakınlarına kan parası verilerek dava açmalarının engellenmesi gibi. Elektrik akımına kapılarak yaşamını yitiren Mikail Kavak’ın ölüm sebebinin ilk başta kalp krizi diye açıklanması, ya da ölenlerin yakınlarının kendilerine kan parası teklif edildiğine dair anlattıkları düşünüldüğünde bu iddiaların yabana atılmaması gerektiği anlaşılıyor.

Bilindiği üzere son ölümlerden sonra iş kazalarını(!) araştırmak için TBMM’de bir alt komisyon kuruldu; ama komiktir meclisteki milletvekillerinin bazılarının ya kendilerine ait ya da akrabalarına ait tersaneleri var. Mikail Kavak’ın öldüğü Desan Tersanesinin sahibi geçen dönem AKP milletvekili olan Cengiz Kaptanoğlu. Gene adı tersanelerdeki seri ölümlerde sıkça geçen Torlak Tersanesi’nin sahibi ise şu an mecliste olan MHP Milletvekili Durmuş Ali Torlak, Yardımcı Tersanesi’nin sahibi ise AKP Milletvekili Hasan Kemal Yardımcı. Araştıracak komisyondaki milletvekillerinin çoğunun bu partilerden olduğu düşünülürse doğru bir karar beklemenin ya da yapıcı bir sonuç çıkmasını ummanın ne derece mantıklı olduğu tartışılır. Tersaneleri gezen Çalışma Bakanı Faruk Çelik’in “beğendim” dediği Desan Tersanesinde bu söylemden kısa bir süre sonra Mikail Kavak’ın yaşamını kaybettiği de unutulmamalıdır.

Şimdi sorumuz şu: “Bu başarılar bu utançları kapatabilir mi? Bu başarıların bedeli midir aylık 300-400 YTL ile aile geçindirmeye çalışan insanların ölüme bu kadar yakın, korunmasız çalışması, sakatlanması ve ölmesi? İnsan hayatı gerçekten bu kadar ucuz mu?

Gün ağardı zifiri bir sessizlik çöktü ortalığa. Sessizlik sağır ediyordu insanı, kulakları tırmalıyordu, yok ediyordu canlıyı, ölüm arzulanıyordu.

Gün ağardı yalnızlık çöktü ortalığa. Yalnızlık sessizlikle dans ediyordu.

Gün ağardı dans müthiş bir sessizlikle yankılanıyordu. Sağır ediyordu dans. varlığın dansıydı bu yoklukla doğan. Merkezine iniyordu dans her şeyin merkezine. Varlıkla yokluğun doğduğu yere hayır öldüğü yere.

Gün ağardı hüznün çöktü ortalığa. Yalnızlığın umudu oldu hüznün. Aşkı tanıdılar hüznünle yalnızlık. Karşılıklı aşkı tanıdılar, sonsuzluğu tanıdılar.

Gün ağardı sızı çöktü ortalığa. Aşkın, yalnızlığın, sessizliğin, hüznün, sonsuzluğun sonucu oldu sızı. Mutluydu sızı büyüklüğü biliyordu artık, yenilmemeyi biliyordu. Mutluydu sızı. Mutluydu insan.

Gün ağardı yokluk düştü ortalığa. Tanrı "İnanmıyorum!" dedi kendine. Yaratmayı unuttum dünyayı. Mutluydu insanlık.

Gün ağardı yeni başlangıçlar çöktü ortalığa, yeni acılar, yeni sevinçler, yeni korkular...

Ömer Sezer
Van TÖK

Fedaînin Söylediği

Ersin Baltacı
Marmara TÖK Dönem 2

Görmediği, bilmediği ve anlayamadığı bir
şeye dua etti
Büyük insanlara dua etti belki...
Onun tanrısı yok buna karar kıldı
Hiçbir zaman puta tapar olmadı
Bu bir sitem değil
Bıraktı kendini bildiği şeylerle
Sınırsızlığın ürküten varlığına
Paraşütüyle kıyaslamadı gökyüzünü
Korkacak bir şey olmadığını gördü
Varlığından korkar mı insan?

Hiçbir zaman
tutacaklar diye beklemedi
.....

Büyük insanlar
Yaşadılar
Bir kuş gibi
Yaşadılar kar gibi
Sessiz sessiz dövdüler toprağı,
Denizin sakinliğiyle
Hırçın, olağan
Onların sesini duydu
Kenarında bir çocuk gibi
Üşüdü
Hissetti ama
.....

Yanımda biri olsa
Giderim bilmediğim her yere derdi
ufakken
Ne kadar kalabalıkmişlar meğer gözlerini
açınca

Seslendi
“

Beni al anne
Sen bilge kadın
Sen “kadın”
Beni al
Koy birinin yanına

Ben senin çocuğunum: görüyorum
Ben senin çocuğunum: biliyorum

Ben senin çocuğunum: dinliyorum”
Ne güzel şeyler söylenmiş
Yazılmış

Bırakılmış
Bir şehir gibi yüklenerek

insanlar şehirler gibidir
Yollarından arabalar geçer
Yollar insanlar gibi değildir ama

insanlar şehirler gibidir
Küçük bir kasabadan bozma şehirler

insanlar şehirler gibidir
Denizleri vardır
Bozkırları vardır
Sevdaları vardır
Vapurları
Yolları
Sinemaları vardır
Çocukları
Kuşları
Ağaçları vardır

Ne kalabalık bir şehirde yaşıyormuş
meğer
Bірbirini görmeden
Oysa görmek için kalabalıklaşmadı mı
şehir

Bunca sessizliğe karşı
Yalnızlıktan korkmuyor
Onu armağan almadı ki

Foto: Ferda Volkan
Marmara TÖK Dönem 2

Bekir Başkonuş
Cerrahpaşa Tıp

Aşk dile gelir mi?

Geciktin, geciktiniz...
Sen buradasın, evet; ama o
Eridi sonra buhar oldu, uçuştı gitti.
Sen farkında mısın, bilmiyorum ama
Belki de az önce alıp verdiğin nefesti,

Bana ne olduğunu sorma!
Onu diyen gitti.
Alnından öptüğü beyaz atına sövdü gitti.
Adına, sanına kendi doğrularının
Dediklerine, sırtını dönüp gitti.
Ne gerçeği gördü, ne de hayallerini
duydu.
Her şeyi yarım bıraktı gitti.

Çitmeden önce gömdüler cesedini.
Atılmadan önce ilk toprak yüzüne;
İlgincidir, son gören oydu gülümseyen
gözlerini.
Tekmeleyip de gitti, kendi mezar taşını.
Kısacası onu diyen gelmemecesine gitti.

Geciktin, geciktiniz;
Ne o, ne de sen...
Daha birleşmeden ayrıldınız.

Peki, ben kim miyim?
Ben kibrin kendisiyim.
Kaf Dağının ardındaki Anka,
Belki de Kaf Dağının kendisi...
Ben hayalın dillendirilişiyim.

Hayaldim, ulaşılmaz...
Ne zaman ki insanlar beni,
Tanımlamak anlatmak istediler;
Bilmeden işte o zaman,
Sığamayacağım bir vücuda ortak oldum.
Bazen bir çocuk, bazen bir cüzamlı;
Doğan, büyüyen bir hayat oldum.

Tutma beni, daha ölmem gerek;
Yeni bir adla doğabilmem için.
Boşuna sorup durma bana,
Aşk dile gelir mi diye.
Gelir elbette, hem de susmamacasına:
Geciktin, geciktiniz...

Sevgilim

Ne kadar da çok benziyoruz birbirimize.
Ben bataklıktan yükselen bir bahar,
Sense göğün göğsündeki
Bembeyaz bir bulutsun belki de.

Az önce görünüp kayboluveren
Sessiz bir yıldırım sendin sanki,
Çittiğin yerleri ışığa boğan...
Birazdan coşacak olan benim sanki.
Çökte güreleyecek, ürküteceğim
Yataklarında masum, yalnız çocukları;
Kaçıracağım, sokuşturacağım analarının
eteğine.

Bahçivanın itina gösterdiği,
Tutarken dikkat ettiği benim sanki.
Benim sanki daha öncesinde
Elini kanatan haşince, nazik olmasını
hatırlatan...
Taç yapraklı, masum, güzeller güzeli bir
gül;
Beni bahçivanlar için katlanılır kılan...
Sensin sanki...

Hayata Dair

İrem Bato
Antalya TÖK Dönem 2

Hangisi daha doğru kaygısı
iki ucu boklu değnek
Ortasından mı tutmak gerek bu değneği
Ya 'En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir' diyenler
Yıllardır yanılıyorlar mı?
Yoksa onlar haklı da biz mi çıkış yolunu bulamıyoruz
Bu hep tercihlerimizi yanlış kullandığımız için mi
Yoksa hep korktuğumuz için mi
Tüm bu kararsızlıklar içinde karamsarlığa itilen bizler
Sokakta donuk yüzler
Endişeli düşünceler
Belki de çekmememiz gereken kaygılar
İşte toplumumuzda oluşan genç profili
Nereye gittiğini bilmediğimiz
Sadece karanlık gördüğümüz geleceğimiz
Endişelerle boğulduğumuz bugünümüz
Yaşam kaygımız
Hiç kimsenin en ufak bir garanti veremediği hayatımız
Hayat...
Hayat peki herkes için aynı mı
Ya bizim refaha kavuştuğunu düşündüğümüz ülkelerin gençleri
Onların sıkıntıları da endişeleri de bunlar mı
Çok uzak gibi görünse de
Belki de öyledir
Tüm bunların yanında
Gelecek kaygısı taşımanın yanında
Bugünü için, yarını için elinden geldiğinin de üstünde savaşan
Savaşırken de yan yana olan, örgütlenen gençler
Onların çabaları boşuna mı
Sesleri ne kadar duyuluyor
Ya da ne kadar önemseniyor demek daha doğru sanırım
Oturup düşünmek ve bunu somutlaştırmak
Tüm umutsuzluklara rağmen
Kimi zaman daha iyisi için çabalamanın ötesinde
Daha kötü olmasını önlemek belki de amaç
Her zaman böylemiydi acaba bu
Hak verilmez alınır anlayışı
İnsanlar ne zaman bu kadar bencilleşti
Ne zamandan beri hep en fazlasını daha fazlasını istiyor
Bu yaradılıştan geliyor diyip işi bağlamak mı en kolay
İnsanoğlu yüzyıllardır hiç mi törpülenmedi
Hiç mi sikkelenip de şöyle kendimize bir bakmadık
Ya da değişmeye çalışmadık
Benim için cevap verilmesi zor sorular
Düşüncelerime sürgün verdiğim bu konular

Eylemsizliğin Kutsanması

Pınar İçel
Ege TÖK

Geçen gün elime bir fanzin geçti, önünü arkasını çevirdim, düzeni eleştirdiklerini ve “antifaşist” olduklarını iddia eden bir grup lise öğrencileri tarafından yayımlanmıştı. Bir de her türlü siyasi ideolojiyi ve bu ideolojilerin vücut bulduğu örgütlü yapıları, kurumları yadsıdıklarını yazmışlar. Kendilerince bir bağımsızlık tanımı yapmışlar yani ezberleri bozmadan bağımsızlıktan anladıklarının hem fikri hem de örgütsel bağımsızlık olduğunu belirtmişler.

“DAAYYT” yazmışlardı dergiye isim olarak, derginin iç kapağında yazdığına göre bu; insanların kavgaya girmeden önce tükürüklerle birlikte ağzından çıkan anlamsız bir kelimeymiş. Kavgaya çağırıyorlardı; hayatı sokakta öğrendiklerinden, ezen-ezilen çelişkisinden, haksızlıklardan, devletin ideolojik aygıtlarının nasıl kendi suretinden koyun gibi bir toplum yarattığından bahsediyorlardı yine ve yeniden kavgaya çağırıyorlardı, bir dolu sitemle birlikte. Yazılardan birinde bir öğrenci Google arama motoruna “öğrenciler ayaklandı” yazdığında karşısına sadece Latin Amerika’daki ve Fransa’daki ayaklanma haberlerinin geldiğinden bahsediyor, Türkiye’den ise ancak birkaç “komik” türban eylemi haberi dışında bir şey bulamadığını söylüyordu. Ve soruyordu; bizdeki eğitim sistemi çok mu iyi de biz ayaklanmıyoruz diye.

Gözlerinin önünde dün yaşanmış gibi capcanlı duran “Devrimci Gençlik” süreçlerini, 6.Filo’yu denize döken öğrencileri, ODTÜ-ÖTK’ları görmüyorlar, 80 sonrası’nın harç eylemlerinde yeri yerinden oynatan İnisiatif’ini, polisi üniversiteden atan öğrenci direnişlerine bakmıyorlardı. Ya da bugününü değiştirip yarınına sahip çıkmaya çalışan “Geleceğini İsteyen” gençlere değemiyorlardı, belki de değmek istemiyorlardı. Egemen medyanın yaratmaya çalıştığı “biz o kadar güçlüyüz ki yenilmeyiz, yıkılmayız” diyen sesine kulak vermiş, başka bir çığılığı duymazdan gelmişler.

Modası hiç geçmez; 12 Eylül’ün ve devletin o meşhur ideolojik aygıtlarının; basın-yayınının, eğitim ve din yuvalarının yarattığı düşünme biçimiyle: “Örgüt kötüdür, aman örgütlenmeyin, birey her şeydir, bireyselleşin, yabancılaşın, böylece hiç değilse kişisel gelişiminize katkıda bulunursunuz, etrafınızdaki binlerce haksızlığı, güçlünün güçsüzü

ezdiği sistemi gördükçe de hiç değilse sözümü söylemişim deyip vicdanınızı rahatlatın” öğütlerinin peşine takılmanın. Sözde sisteme muhalif olup da aslında sistem karşıtı potansiyelin de eriyip gitmesine sebep olan noktada durup sadece bağırıp durmak, “haydi eyleme!” diye, eylemsizliği kutsadığını fark etmeden. Bugünün o her türlü ideolojiden bağımsız yarı solcuları yarının elinde viski bardağı, purolu entel takımıdır aslında.

Niye ayaklanmıyoruz sorusunun cevabı içinde aslında, 12 Eylül’ün ezip geçtiği muhalefetin ve yarattığı şimdiki gençliğin algı dünyasında, beynimizin her bir hücresine silinmezcesine kazanmış olan örgütlülük bireyin iradesinin teslimiyetidir, örgütlü mücadele modası geçmiş bir şeydir düşüncesinde. Güç olduğumuzu unuttuk, bir aradalığımızın, omuz omuza olduğumuzda yenemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmayacağını unuttuk, yalnızlaştık. Kendi sorunlarımızda, küçük dünyalarımızda boğulduk, dumanda, içkide, uyuşmada aradık bir türlü bulamadığımız çözümleri, intiharlar ettik, her şeyden kopup “marjinalleştik”.

Dergiyi hazırlayan arkadaşlara ellerine sağlık diyorum. Bir yaprağın bile kıvıldamadığı, soldan-demokrasiden yana rüzgarların artık esmez olduğu bir zamanda, küçücük bir alanda, kaypak bir zeminde bile olsa bir araya gelebildikleri, deryanın içinde deryadan habersiz balıklar olmamayı seçtikleri, sistem karşıtı bir ses çıkarmaya uğraş verdikleri için. Bu bile bir adımdır. Algıya çıkarmak harekete geçmenin, değiştirip dönüştürme iradesine sahip olmanın ilk adımıdır. Ama tam değil, eksik, ve her eksik şey gibi de yanlış, o yüzden eleştirilmesi lazım. Marks’ın dediği gibi aslanan yorumlamaktan öte değiştirmektir, bunun için hala çalışan beyinlerin, gelecek güzel günlerin düşünüyü kurabilen kirletilememiş hayallerin sahibiyken “Başka Türlü Bir Dünyayı” bugünden var edebilmenin iradesi olabilmeliler, olabilmeliyiz.

Çünkü yavaşça kanımızda yayılan bir zehir gibi tıpkı, bizi ele geçirmekte sistem ve hiç birimiz bundan muaf değiliz.

Ve maalesef yarın çok geç olabilir.

Sokağa hemen şimdi!

Her gün yeniden devrim!!!

Koyun sürülerinin devleti, tabular yığınının ibarettir. Düşünce bir günde kurulabilir mi? Temelsiz bir bina ne kadar dayanıklıdır veyahut etraftan topladığınız meyveleri ağaçlarınıza asarak bir bahçe oluşturabilir misiniz? O zaman bu memleket için tek tehlikeli insan, düşüncenin tehlikeli olduğunu söyleyen insan değil midir?

Sorular sorarak hakikate ulaşmak bize, yine bir düşünce suçlusu olan Sokrates'ten miras. Ben elimde bir kibrit ateşiyle defalarca çıkmaz sokaklara girmek pahasına düş aleminde dolaşırken, kütüphanelerindeki kitaplarıyla beraber tozlanmaya yüz tutmuş aydınlarımız nerede? Öyle görünüyor ki, servet ve itibar kazanan yada kazanmayı uman aydınların arasında halkı olduğu gibi kabul etmek, halkın itibar ettiği "değerler"i yüceltmek hususunda bir mutabakat var. Buna topu taca atmak denir. Gidişatı seyretmek ideolojisizlikle açıklanabilir.

Genç cumhuriyette yüksek bir makama kurulmak varken "köy enstitülerini" hayata geçiren İsmail Hakkı Tonguç, yada büyük kısmının okuma-yazma bile bilmediği bir millete tiyatroyu sevdiren Muhsin Ertuğrul, tembelliği bir hak olarak görmüyorlardı. Peki ya yanarak bizi aydınlatan aydınların feryadı... "Vurulduk ey halkım unutma bizi!" diyen Uğur Mumcu'lar, sevmesine rağmen terk etmek zorunda kalan Hrant Dink'ler...

Bu karanlık uykusundan ancak okuyarak uyanılır. Gerçeğin peşine düşmek için yegane meşale kitaptır. Kemal Tahir bu arayışı şöyle tanımlar: "Gerçek kendisini zor teslim eder çünkü canlıdır, değişkendir. Canlı ve değişken olduğu için de bir kere teslim alınınca sürgit elimizde kalmaz. Bu sebeple girilecek savaşın sonu yoktur. Bu savaşın zaferi sürekliliğindendir."

Bilirsiniz, hepimizin içinde bir büyük adamlık duygusu yatar. Kimi zaman anlaşılmamış olduğumuzu hissederek, meramımızı anlatamamanın isyanıyla yılmış düşeriz. Okumak bir türlü geçmek bilmeyen (hatta sonsuza dek sürebilen) bu ergenlik bunalımının en tesirli ilacıdır. Bu sayede insan, ilkeler ve değerler sahibi olur ve fikirlerini "ben" kavramının ötesinde şekillendirebilir.

Hayır diyebilmek, Bosna'dan Filistin'e, Ruanda'ya, Afganistan'dan Çeçenistan'a, Irak'a, Guantanamo'ya hatta önce Vietnam'a seyrirci kalmaktan daha mı zor? Bu çürümüşlük, bu kokuşmuşluk kendini dünyanın kanını emen ülkelerinde sözde demokrasi ile kamufla edebilse

bile sömürge ve yarı sömürgelerde hâkim sınıfların karakterine özgü olan ikiyüzlülük ve barbarlık kendini bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Hele hele hâkim sınıflar arası çıkar çatışmaları, içi boşaltılmış veya hiç dokunulmamış kavramlar zemininde şekillenirse, bilinçsiz ve eğitimsiz bırakılmış halkın medya zoruyla taraf olması da kaçınılmazdır. Sonsuza dek sürebilecek bu kısır döngü taviz sırası kendine gelen güruhun halkı sömüren ideolojilerini sloganlarla süslemesi sonucu bir bakıma komedi halini alır. İlginçtir, toprak ağalarının canlarına tak eder ve derler ki: "Yeter, söz milletindir!" Sonuç daha ilginçtir: iktidar muhalefet, muhalefet iktidar olur, ama halk yine sahipsizdir. Kısır döner, roller değişir bir kapak kitle mutlu azınlık yine arkasına halkı almaya çalışarak "Türkiye laikdir, laik kalacak." temposunu tutturup, bu lokmayı yutanları da "Biz acaba kaç kişiyiz?" siye saymaya kalkar. Dar alanda kısa paslaşmalar... Kısacası durmak yok yola devam...

Oysa halkın aydını kimdir? Halkın aydını bizden biridir: işçidir, memurdur, öğretmendir, köylüdür, doktorların bir kısmıdır (ne yazık ki). Halkın aydını emperyalizme karşı Anadolu'nun nefsi-i müdafaasıdır. Şair diyor ki:

Öyle yıkma kendini
Öyle mahzun ,öyle garip...
Nerede olursan ol
İçerde,dışarda,derste,sırada...
Yürü üstüne üstüne
Tükür yüzüne celladın
Fırsatçının,fesatçının,haymın...
Dayan kitap ile,
Dayan iş ile,
Tırnak ile diş ile,
Umut ile sevda ile düş ile
Dayan rüsva etme beni...¹

Dayanmalı nasıl ki kışın ortasında kardelenler karı delip yeşeriyorsa, memleketteki diz boyu rezilliğin ve sefaletin arasından sivrilen aydınlarımız olmalı.

Sonuç olarak gösterebileceğim,milyonlarca aç insan... ve bu insanlar acımasız yeni dünya düzeninin çarkları arasında ezilmekle kalmayıp,tüm öz benliklerini de popüler kültür dalgasında yitirerek köleleşiyorlar. Peki bu şartlar altında zorbalığın; gücünü halktan alma olanağı yok mudur?

¹ Ahmed Arif

Bir Romantizm'a Otopsis^{*}

Savaş Saldıray
Gaziantep TÖK Dönem 3

Gece rüzgarının ılık, engin dokunuşu; baykuş uykusunda alımlı mı alımlı, çalımı az, nazı çok tesettürlü bir eylemin ruhunu, saklandığı inden çıkarınca donuk kalır gözler. Gözlerden soluğu tiz, sesi ünlem çığlıklarla, dalga dalga kuser kinini; kafatasçılarının düşünceleri, inançları sömürdüğü hengamelerin bükümüne...

Ses karartır ışığın halelerini. Bilinemeyeni, cevaplayamayacağını, sezgisel anlamda varsayan (ki aslında meczupluğunu, kısıtlanmışlığını ve sığlığını gösterir), varsayılması gerektiğini dayatan kafatasçıların eklemelerinde ROMANTİZM'A aşınması böğürtülere dönüşür. Ünlemler ve kuramlardan çok; kin, nefret ve şiddetle dumur eder ışığı, böğürtüler. Ki bu böğürtüler küfrü inletir ışıktaki ve düşünceyi ketum, sessiz bir bataklığa iter.

Amansız küfürlerin sonu gelmese de isyankar ruhunu siper edip ışık; doğayı, değişimi ve nesnel objektifliği sunar her tesettürlü eyleme. Ne kadar dik dursa da ışık; Romantik Kant'ın yarattığı tanrı tabusu, böğürtü bahanelerinin şahanesi olur.

Anlatılır durur bu romantizm'a ağırları, ket vurulur her beyne ve kutsanır; süslenmiş yokuşlarda ayağına pranga taktıkları düşüncenin mahkum şakırtılarını. İsyan eden mel'un, kafir ve anarşiktir artık. Özgür cümlelere bile izin verilmez. Dogmalara, tabulara özendirilir eylemler. Kalemler susturulur, sömürgeci kuduz köpüğü salyalarında. Janjanlı, süslü mercek tutarak, yaşamı yaratan emeğin ellerine, yakarlar parmaklarını. Kıpırtısız, ırganımsız parmakların mikroskobik otopsi raporlarında düş çürüğü manzaralar betimlerler.

Sonra kalemden kanlar akıtır ve alkışlanırlar. Sonra simgelenir resmi dogmalarca, portrelenir sülükler, kutsallığını şişirdikleri allı tabuların önünde. Taç edilirler başa. Beyaz, alını açığa ve aklanmıştır kan düşkünü çakallar.

Hayat balta girmemiş bir ormandır artık. Kapatırlar bütün kapılarını hayatın. Işık girmesini değil, sızdırılmasını bile istemez sülükler.

Karanlığın ketumluğunu; masum, beyaz ve saf

ışığın haleleri haklı (ya da zorla) ele geçirince, Yavuz Delikanlılar çocuk(su) sululuklarda sövgüler düzer, entel magandası şölenler düzenler, yerel kıvrımlarla süsleyerek.

Ormana Polat'ları sokarlar. Talan edip ortalığı Polat'lar bataklığa ittikleri emekçilerin (ki bunu romantizm'a kanıksamaları ile yaptırırlar) alın terleriyle saraylar dizdirilir, Romantizmatik (KANTÇI) düşkünü Polat'lar Sultan'ına. Başını eğmeyen, karın tokluğuna çalışmayan emekçi'nin soluğunu keserler, fil ayağı yasalarda. Karınca emeği ezintisi çıtırtılar, kanlar ve tabii ki alkışlar. Yavuz Delikanlı'lar coşkun coşkun sövgü düzerler ve alkışlanırlar...

** Bu yazıyı yazmamdaki asıl amacım, ereğim, hedefim her neyse işte; Romantizm'ın asıl kuramcısı olmasa da İmmanuel Kant ve romantizmindeki TANRI tabusuna karşı öfkemin yansımasıdır. Çünkü Kant mükemmel olarak nitelendirdiği Tanrı kavramını, insan beyninin meczupluğundan, mükemmeli düşünme yetisi olmadığından kabul eder. Bu da özellikle ülkemizde çoğu insanı mağdur eden muhafazakarlığın alt yapısını oluşturur.*

Otuz Üç Kurşun

İbrahim Fuat Akgül
Ankara TÖK Dönem 3

Her zamanki gibi yorucu geçen bir günün ardından yurda girip zorlukla yatağa atmıştım kendimi. Birden elektrikler kesildi, yurttaki dördüncü yılımdı ve ilk defa tanık oluyordum böyle bir olaya. Fırsat bu fırsat uzun süredir yakmadığım mumlarımı dolaptan çıkarıp yaktım ve başladım karlı ve puslu Ankara'yı izlemeye.

İlerledikçe ilerliyordum gecenin derinliklerinde. Birden aklıma kar altındaki varoşların çocuğu Ahmet Arif geldi, içimden haykırdım Ankara'ya üstadın dizelerini. Otuz üç Kurşun şiirini okumaya başladığımda; içimi bir ürperti aldı ve karanlık sardı dört bir yanımlı...

Elektrikler geldi o sıra, aydınlatmıştı odayı ve geceyi ama ben hala kurtulamamıştım karanlığın, parçalanmışlığın ve utancın esaretinden.

Hafızalarımızda üstadın Otuz üç Kurşun şiiriyle yer edinen bu olay nasıl gerçekleşmişti?!

Kirveyiz, kardeşiz, kanla bağlıyız
Karşıyaka köyleri, obalarıyla
Kız alıp vermişiz yüzyıllar boyu,
Komşuyuz yaka yakaya
Birbirine karışır tavuklarımız
Bilmezlikten değil,
Fıkıralıktan
Pasaporta ısınmamış içimiz
Budur katlimize sebep suçumuz,
Gayrı eşkiyaya çıkar adımız
Kaçakçıya
Soyguncuya
Hayına...

Cumhuriyet'in ilanından sonra sınırlarla çizilen ve kardeşleri farklı coğrafyalarda yaşamak zorunda bırakan sürecin ardından, Türkiye-İran sınırında bulunan Van'ın Özalp ilçesindeki köylülerde birçok sınır kasabasında olduğu gibi geçimlerini sınır ticareti ve hayvancılıkla sağlamaktadırlar. Bu sıralarda Meclis Komisyon Raporuna(m.k.r) göre "Türkiye-İran sınırında meydana gelen talan ve yağma niteliğindeki bazı hudut olaylarını engellemek ve mümkün oldukça misilleme yapmak

amacıyla, silahları jandarma tarafından verilmek üzere Van Valiliği ve o sıra İçişleri Bakanlığı yapan Recep Peker'in onayıyla çeteler kurulmasına karar verilmiştir. Daha sonra İçişleri Bakanlığı ciddi devlet anlayışına uygun olmayan bu görüşünden vazgeçmiş ve çetenin dağıtılmasını emretmiştir" Bu öneriyi ilk ortaya atan Özalp kaymakamı Hilmi Tuncel daha önce de var olan, Özalp Jandarma Kumandanı Yüzbaşı Vasfi Bayraktar ve Tabur Komutanı Şükrü Tüter ile birlikte oluşturduğu çeteyi dağıtmamıştır. Bu çete İran hudutlarına girerek oradaki hayvanları talan etmektedir.

Bu talan operasyonlarının birinde askerler İran sınırından 6 km. içeri girip Mehmed-i Misto isimli aşiret reisinin hayvanlarını gasp eder. Bunun üzerine Misto Özalp kaymakamına yazdığı mektupta "Gasp edilen hayvanlarımı bana iyilikle geri veriniz. Ben sizin dostunuzum. Ricamı kabul etmezseniz, ben hayvanlarımı aynı usulle geri alırım. Fakat bu taktirde Türk Hükümeti'nin haysiyeti rencide olur"(m.k.r) Buna karşılık "Gelir karını da koynundan alınız" cevabı verilir. 6 Temmuz 1943'de harekete geçen Misto sınırdan içeri girer ve hayvanlarını geri alır. Tutuşan çete liderlerinden Hilmi Tuncel Van Valiliği'ne, Şükrü Tüter ise yüksek askeri makamlara "Rus askerleri sınırı geçti" diye rapor yollar. Başlatılan operasyonda Misto'nun bu işi yalnız yapamayacağı düşünülür ve aralarında arazi sorunları olan bir vatandaş(arzuhalci Rifat) Misto'nun da yakın akrabaları olan Mîlalengiz köylülerini ihbar eder. 40 kişi gözaltına alınır. 21 Temmuz 1943 günü yapılan duruşmada 5 kişi tutuklanır ve geri kalan 35 kişi suçsuz oldukları gerekçesiyle serbest bırakılır.

Yiğitlik inkar gelinmez
Tek'e - tek doğuşta yenilmediler
Bin yıllardan bu yana, bura uşağı
Gel haberi nerden verecek
Turna sürüsü değil bu
Gökte yıldız burcu değil
Otuz üç kurşunlu yürek
Otuz üç kan pınarı
Akmaz,
Göl olmuş bu dağda...

“Rus askerleri” söylentileri üzerine bölgeye gönderilen 3.ordu müfettişi Mustafa Muğlalı da olaya karışmıştır artık. 24 Temmuzda Van’a ulaşan Muğlalı ertesi gün salıverilen 35 köylünün yeniden gözaltına alınmasını emreder. Biri kadın, biri 11 yaşında çocuk, biri izinli çavuş ve biri hava değişimli er olmak üzere 33 köylü (diğer ikisi firar etmişlerdir) yakalanır. Özalp karakoluna konulur. Bu kişilerin öldürülecekleri söylentileri yayılır. İçişleri Bakanlığı Avni Doğan’ı bölgeye müfettiş olarak yollar. Mustafa Muğlalı 26 Temmuz’da Özalp’ten ayrılır ve geride bir yazılı emir bırakır:

“Van Mıntıka Komutanlığına,

1) Özalp mıntıkasındaki teftişlerimde Özalp hudut mıntikasını çok iyi tanıyan ve sık sık memleketimiz içlerinde çapulculuk yapan aşiretler hakkında çok iyi bilgi sahibi oldukları anlaşılan ilişik listede isimleri yazılı kişilerin çeşitli gruplar halinde, subay ve erlerin beraberliğinde hudut mıntikasına götürülerek kendilerinden esaslı bilgi alınmasını ve İran hududunun gizli ve çapulcuların görünmeden gelmesine elverişli yol ve patikaların öğrenilmesini çok faydalı buluyorum.

2) Bu adamların her ne kadar görevi yerine getireceklerine söz vermelerine rağmen sözlerinden dönmeleri ve fırsat bulurlarsa kaçmaları her an olanaklı bulunduğundan müfrezelerin çok uyanık bulunmaları gereğinin müfreze komutanlığına bildirilmesini, şayet bu hale cüret edenler ve erlerin silahlarını almak amacıyla üzerlerine saldıranlar bulunduğu taktirde derhal silah kullanılmasının hiçbir zaman unutulmamasını önemle rica ederim.” (ÖLÜM EMRİ) (m.k.r.)

Vurulmuşum

Dağların kuytuluk bir boğazında

Vakitlerden bir sabah namazında

Yatarım

Kanlı, upuzun...

Vurulmuşum

Düşüm, gecelerden kara

Bir hayra yoranım çıkmaz

Canım alırlar ecelsiz

Sığdıramam kitaplara

Şifre buyurmuş bir paşa

Vurulmuşum hiç sorgusuz, yargısız

Meclis tahkikat komisyonu ve Genelkurmay askeri mahkemesi de bunun bir ölüm emri olduğu

düşüncesindedirler. Emir üzerine 33 Kürt köylüsü 356 no.lu sınır taşında, Çilli gediği Sefo deresinde (geliyesefo) hiçbir yargı kararı olmaksızın kurşuna dizilir. Öykü halk arasında Geliyesefo olarak bilinir. Katliamdan kurtulan tek kişi İbrahim Özay bir taşın arkasına gizlenir ve İran’a kaçar, yaşanan katliamın canlı tanığı olur. Geliyesefo bölgesi o günden sonra yasak bölge ilan edilir ve hala da öyledir. Bu bölge de tarihin yasak tanığı olarak kalır. M.K.R. da olay şöyle özetlenir:

”30 Temmuz 1943 Cuma günü sabahleyin nezarete bulunan 30 sivil ve iki asker dışarı çıkarılmış, elleri arkalarına ve kişiler birbirlerine iplerle bağlanmak suretiyle adı geçen iki teğmenin komutasındaki takımın önüne; katılarak Çilli Gediği yönünde sevk edilmişlerdir. Bu sırada zaten öldürüleceklerini bilen elleri bağlanan mağdurların yalvarıp yakarmaları, feryadı figanları çok yürekler acısı bir sahnedir. Kafile Çilli Gediğine geldiğinde ikiye ayrılmış, daha önceden bölgeye saklanan işaret mangasının havaya ateş etmesi üzerine, iki teğmen emirlerindeki mangalara ateş emrini vermişler; erler piyade tüfekleri ve hafif makineli tüfeklerle 32 masum vatandaşı yaylım ateşi altına alarak katletmişlerdir. Bundan sonra yine Şükrü Tüter’in evvelce verdiği sözlü emir gereğince mağdurların üzerleri aranıp para ve saatleri gasp edilip kişilere dağıtılmıştır”

Ölüm buyruğunu uyguladılar

Mavi dağ dumanını

Ve uyur-uyanık seher yelini

Kanlara buladılar.

Sonra oracıkta tüfek çattılar

Koynumuzu usul-usul yoklayıp

Aradılar.

Didik-didik ettiler

Kirmanşah dokuması al kuşağımı

Tespihimi, tabakamı alıp gittiler.

Hepsi de armağandı Acemelinden...

Bu olay 1948 de Demokrat partili milletvekilleri tarafından meclis gündemine getirilir.1950’de Diyarbakır 3. Ordu Müfettişi Orgeneral Mustafa Muğlalı ve bir grup astı genelkurmay askeri mahkemesinde yargılanır ve Muğlalı suçlu bulunup idama mahkûm edilir. Yaş haddinden dolayı cezası 20 yıla indirilir, cezasını çekerken hapisnede kalp krizi geçirerek 1951 de ölür. Bu yargı kararıyla katliam resmi olarak kabul edilmiştir.

Bu olay daha sonra 1956 da DP tarafından CHP'ye karşı kullanılmıştır. CHP "6-7 Eylül" olaylarını azınlıklara karşı ayırım yapıldığı gerekçesiyle meclis gündemine getirince DP'de misilleme olarak bu olayı gündeme getirmiş ve bunun Kürtlere yönelik bir ayrımcılık olduğunu, dönemin bütün iktidar partisi milletvekillerinin ve bizzat İnönü'nün yargılanmasını isteyerek karşı çıkmıştır. Sonradan DP'li milletvekili Kemal Yörükoğlu'nun 1943 de Van'da cumhuriyet savcısı olduğu ve görevini yerine getirmediği anlaşıncı olayın birçok DP'liyide etkileyeceği anlaşılmış ve olay kapatılmıştır. Böylece ülkemiz tarihi en kanlı olaylarından birinin üzeri örtülmüştür.

"Otuz üç Kurşun Olayı, siyasi tarihimizde, pek çok kez ele alınmış ve yorumlanmıştır. 1948'de Cumhuriyet Halk Partisi'nin (CHP) yoksul köylüye eziyeti olarak; 1956'da TBMM'de CHP iktidarını ve İnönü'yü yargılamanın bir yolu olarak; 1970'lerde Türk Silahlı Kuvvetlerinin (TSK) ve orduda simgeleşen bir güç olarak devletin halka ettiği zulmün bir örneği olarak; nihayet 1980'lerden sonra da Kürtlere yönelik özel bir kıyım ve baskı örneği olarak adlandırıldı." (Doç. Dr. H.Neşe Özgen)

Fakat ilginç bir durum var ortada. Bu olay yaşanan tek katliam değil, bir ay sonra Van'ın başka bir sınırında benzer gerekçeyle 20 kişi öldürülür. Bu gelenek (yargısız infazlar) devam ettirilir ve bölgenin birçok deresi kan akar,ama herhangi bir yargılama olmamıştır. Neden 33 kurşun olayı sonuçlandırılmış diye araştırıldığında -DP'nin demokrasi havarisi ve adalet sağlayıcı olmadığı gerçeğini dikkate alırsak- Mustafa Muğlalı adı ilginç bir yeri teşkil eder. Muğlalı, Mustafa Kemal'in yakın arkadaşdır, Menemen olaylarında Mustafa Kemal'in derhal emriyle gönderdiği kişidir. Menemen Askeri Mahkemesi başkanı olarak görev yapar, bu sırada Nakşibendi Tarikatı'nın en büyüklerinden Şeyh Esat hakkında idam hükmü verir. Nakşiler, o günden sonra Muğlalı'yı unutmaz. Dolayısıyla Otuz üç Kurşun olayında insanların öldürülmesi veya Kürtlerin kıyımına uğratılması pek bir anlam ifade etmez, dönemin güç odakları açısından. Burada önemli olan tarikat mensuplarının baskısıyla, kendi tarikatının öcünü almaktır. (AKP-Ergenekon ilişkisine çok benziyor değil mi?!)

1980'li yıllarda Kürt hareketinin yükselişe geçtiği yıllarda Mustafa Muğlalı yeniden hatırlanır ve 1987'de Genelkurmay tarafından M. Muğlalı'nın itibarı iade edilir.1988'de mezarını Edirne Kapı'daki şehitlikten Ankara'daki devlet kabristanına

nakleder.

Olayın açığa çıkarılma nedeni farklı olsa da yargı tarafından ispatlanmış bir katliamcı olan M.Muğlalı'nın büstü 1997 de Genelkurmay Başkanlığı bahçesine dikilir. Tarihimizin kara lekesi olan bu olayın en acıtıcı yanı ise 6 Mayıs 2004'te Van'ın Özalp ilçesindeki Jandarma Tabur Komutanlığına Mustafa Muğlalı'nın adının verilmesidir. Yasalarımıza göre suç sayılan "Suçu ve suçluyu övmek" kavramı böyle bir şey olsa gerek !!!

Adalet ne de güzel işliyor değil mi?

M. Muğlalı'lar hiç ölmedi aslında, buradan 12 Mart ve 12 Eylül paşalarına, ordan susurlukçulara, savcıları hizaya getirmek için bomba attıran Altay Tokat'lara ve Veli Küçüklerle aktarılmıştır.

Edirne'de iş isteyen gençleri "al sana iş" diyerek tartaklayanların; İstanbul Bayrampaşa'da İsrail yapımı silahlarla mahkumları "hayata döndürenlerin"; Manisa'da "ama o daha çocuk" haykırılarına aldırmandan çocuklara elektrik verenlerin; Ankara'da haklarını arayan emekçi kadınlara, saçlarından sürüyerek evinin yolunu gösterenlerin; Şemdinli'de etrafa bomba saçan "iyi çocukları" serbest bırakanların; Kızıltepe'de ayağında terlikle evinin kapısında babasını bekleyen 12 yaşındaki çocuğa 13 kurşun sıkanları berat ettirenlerin; Hrant Dink'in katiline devlet töreni düzenleyenlerin; karanlığı sarsa da "ana yurdu dört bir yandan" ,onlara inat elimizde meşalelerle yürüyeceğiz geleceğe...

dünyayı daha yaşanabilir kılmak için savaşan insanlara ithafen...

Tarih! Fiillerimizin di'li geçmiş yüzü, bizi biz eden, bizlere ait olan her şey! Ya da artık elimizden uçan, uçup giden, bir daha geri dönmeyenimiz, bu anlamda da artık hiçbir şeyimiz! Bir başla perspektiften anın ölümüyle vücut bulan, bize yol gösterecek olan, geleceğin -ecekli, -acaklı yüzünün yegane belirleyeni...

Tarih zaman kavramının bir sonucu olarak doğar. Genelde sırtını yaşanılmış olan her şeye dayamışta olsa ya da başka bir deyişle kökleri geçmişte de olsa dalları ve yaprakları ile ana ve geleceğe uzanır. Bir bütündür yani. Ve bu bütünsellik değerlendirilir, değerlendirilmelidir. Geçmiş, anı ve geleceği kapsayacak şekilde...

Tüm bilimsel olgularda olduğu gibi tarihte, bilimsel bir metot olarak değerlendirilmeyi kendisine şart koşan, geleceğin insana, insanlığa cömert davranıp davranmayacağını, iyiye ulaşmanın yol haritasını, rotasını ancak bu sorgulama neticesinde bizlere bağışlayacak olan bir sosyal bilimdir. Yani tarih, zaman ile insan arasındaki bir alışveriş ürünüdür.

Burada zaman kavramının gerçekliğinin ve değişmezliğinin yanı sıra tarih olgusunun diğer bir belirleyeni, zaman karşısında hem güçlü hem bir o kadar güçsüz olan insanı ele almak gerekir. Zaman insanoğlunun henüz durduramadığı, akan akıp

giden bir ırmaktır. İnsanoğlunun zaman trajedisine kapılmadan yapabileceği tek bir şey varsa o da, durduramadığı bu zaman akışının, en azından iyiye, iyi olana doğru yönünü değiştirmektir. Bu anlamda insanoğlu güçlüdür, güçlü olmalıdır ya da güçlü olmak zorundadır. Çünkü tarih tam da bu noktada yüzleşebilmenin, sorgulayabilmenin tarihidir. Bir o kadar da acının da tarihidir. Çünkü gerçeklerle yüzleşebilmek veya yüzleşebilme erdemi, insana

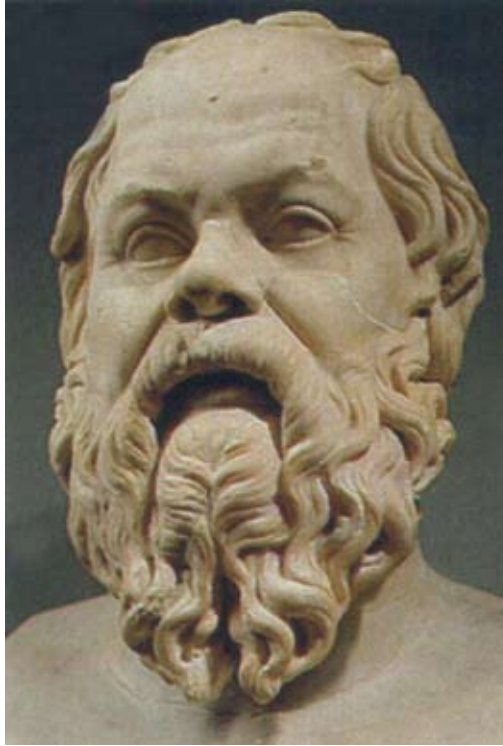
derin travmalar yaşatabilecek bir eylemselliktir. Ama bilinmelidir ki doğum ve ölüm gerçekliği arasına sıkıştırılan, sıkıştırılmış olan kısa yaşamların farkında olması gereken bir gerçek varsa o da "les gens heureux n'ont pas d'histoire" dir. Yani tarihi mutlu insanlar yapmaz gerçekliliğidir.

Zaten yaşamaya, yaşama mahkûm edilmiş, var olmanın bir lütuf gören, bunun dehşetini yaşayan ve farkında olabilmek yetisine sahip insanın, zaman karşısında daha onurluca bir duruş sergileyebilmesinin başka bir yolu da yoktur. Ve bu yolla ancak zamana karşı zafer

alınır ve tarihin baş aktörü belirleyeni olur. Yani yüzleşebildiği ölçüde güçlüdür ve güçlü olabildiği ölçüde değişimin öncüsü, gerçek mimarıdır.

Peki, tüm bu söylenenler ışığında nedir insan? Kimdir o? Tarihi nasıl şekillendirecektir?

Öncelikle insanın ne olduğu kim olduğu soruları oldukça çetin sorulardır. Çünkü soruyu

soran da, sorulan da, en sonunda cevaplayacak olan da insandır. Bu sorularla bir anlamda insan kendi varlığını sorgular.

Gerçekten de insanoğlu yüzyıllar boyunca doğayı, nedenselliği, sürüp gitmenin ve gelişmenin yasalarını, düzenini ve sürekliliğini hep sorgulamıştır. Ama tüm bunlara karşı kendini konu edinmeyi hep ertelemiştir. Bunu ilk ele alan da ve belki buna ilk cesaret eden de felsefe olmuştur. Bu felsefi çaba, kısaca insanın kendi sınırlarını yoklamasının, onlarla yüzleşebilme cüreti göstermesinin öyküsüdür.

Günümüzden yaklaşık 2500 yıl önce Sokrates'in "insan nedir?" sorusunu sorduğunu görüyoruz. Şüphesiz Sokrates döneminin felsefesi dönemin çok tanrılı din anlayışından bağımsız değildir. O yıllarda olimpia tanrıları ile dünyalı insanların aynı evreni paylaştıkları ve üstünlük için birbirleriyle yarıştıkları bir zamandır. Kısaca bu dönemde tanrılar insan, insanlar ise tanrısalı. Sokrates' in yaşadığı böyle bir dünya da insanın ne olduğu sorusunu sorabilmek insanlık için önemliydi. Zira 2500 yıl sonra bu gün bile bu soruyu sormanın ve cevap almanın pek de kolay olmadığı görülür.

Tek tanrılı dinlere baktığımız da ise tanrı insanı kendi benzerinde yaratmıştır. (Yaratılış ayetlerinde tanrının insana kendi ruhundan üflemesi gibi) Gerçi çok tanrılı dinlere nazaran tanrı sayısı İslamiyet de Yahudilik de ve de Hristiyanlık da bir veya üç e inmişti. Ama yine de tanrı insan benzeşliği sürüyordu. Örneğin İslam dini fani yani ölümlü insanın tabiatın en onurlu yarattığı yani eşref-i mahlûkat olduğunu öğretmişti.

Onurlu ama yine yaratan değil yaratık! Tanrı değil insan... İşte görüldüğü gibi felsefe ve din insan var olduğundan beri farklı bakmıştır insana, her biri farklı farklı yanıtlamış aynı soruyu. Günümüzde biz aynı soruyu sordumuzda ya da insan kelimesinin anlamını irdelediğimizde "insan" kelimesinin Arapçadan köken aldığını ve anlam itibariyle; çevresiyle ilişkili, iletişim kuran, konuşup anlaşılan, yakın olan varlık anlamını taşıdığını görmekteyiz. Çağdaş batı dillerin de ise "incognita" yani "bilinmeyen keşfedilmeyen" dir. İnsan daha da vülgarize edersek "bilen ama bilinmeyen şeydir" insan.

Bu yönüyle baktığımız da insanlığın serüveni, insan gücüyle, gelişip serpilirken, ateşi, hayvanları evcilleştiren, avcılığı, toprağı ekip biçmeyi öğrenen, dertlere deva bulmayı sağlayan, alet yapan, tekerleği bulan, yazıyı icat eden, uygarlıklar imparatorluklar kuran, imparatorluklar yıkan, silahlarıyla dünyaya egemen olup, atomu parçalayan fakat en sonunda kendisiyle savaşıma giren, yaşamak ve yaşatmak için en sonunda yine kendisini yenmek,,kendini bilmek zorunda kalan insandır bahsettiğimiz ve gördüğümüz.(ve belki bu yüzden binlerce yıl boyunca tapınakların kapısına"kendini bil!" diye yazılmıştır)

İnsan özünde ise başkaldıran varlıktır. Diğer canlılar doğaya evet diyerek var olurken insanoğlu bunların tümüne birden hayır demiştir, düşünmüştür çünkü irdelemiştir, simgeleri, soyutu keşfetmiştir, anlamlar üretmiştir. Her şey onun elinden çıkmıştır. Kimin neleri üreteceğini, neleri tüketeceğini, çalışanın ve çalışmayanın bu işlerden ne pay alacağını, çözmek gerektiğinde ortaya çıkacak sorunlara siyasi çözümler bulacak olan, ve bu durumda politik insana, özneye (homopoliticus) düşünen, insanları yöneten ve yönetilen olarak ikiye ayırıp, bunun için seçme, değerlendirme, değiştirme sistemleri geliştiren, geliştirirken demokrasiyi keşfeden, demokrasiyi geliştiren varlıktır insan.

Tüm bu söylenenler sonucunda, denebilir ki insan değişme, değiştirme gücüne sahiptir ki buna sosyal bilimler "tarihi insan" demekte ve bu yüzden insanoğlu tarihi olmakla övünür yine bu yüzden güçlüdür. İnsanoğlu güçlüdür ama kendi bencillikleri, iktidarı doğrultusunda kendi tarihini bile değiştirir ve tarihin gerçeklikleri ile oynar. Bu anlamda öylesine iyi bir oyuncudur ki "olmak ya da olmamak" dediği şey aslında oyun içinde oyundur.

Savaşları kutsallaştırır, yüceleştirir ve bunu tüm ölümlere rağmen tek yapabilen varlıktır yaratıktır insan. Tarihin tüm uyarılarına rağmen bir türlü uslanmaz, değişimi bir türlü kabullenemez. Yine bir eliyle diktiğini öbür eliyle sökecek kadar da karasızdır....

İyiyle kötüsüyle, güzeliyle çirkinliğiyle, günahıyla sevabıyla tüm zıtlıkların sahibi her şeyin ölçüsüdür, öznesidir insan. İyi ve kötüye, zamana

yön verebilme gücünü avuçlarında taşıyan insan bu anlamda ürkütücüdür de.

Şimdiye kadar her yönü ile ve bir bütün olarak insana bakmayı denedik, bununla az da olsa çelişkilerini, çatışmalarını çözümlemeye çalıştık. Yine de tam anlamıyla çözümlemek zor. Aslında kanıtlamaya çalıştığımız şey özünde insanoğlunun bağrında güçler potansiyeller taşıyor olduğudur. Bunların açığa çıkarılması ki 21. yy. da insanın tekrar güç olabilmesinin, iyi anlamda bir şeyler ortaya koymasının ancak bu farkındalıklardan, kendini bilmekten geçtiği düşünülürse böyle bir özgüven oluşturmak, insana hak ettiği itibarı tekrar kazandırmak demektir.

Peki, bu gerekli mi? Ben gerekli diyorum çünkü 21. yy. da dışkı kelimesinin bile insandan daha itibar gördüğü bir dönemde, sevginin kardeşliğin dumura uğradığı bir yüzyılda hümanist ahlakın kirletildiği bir dünya da insanın kendi özüne yabancılaştığı bu çağda insanı silkelemek, kendine getirmek dur diyebilmek gerekir. Hele 21. yy. da insanoğlunun iç dünyasını elinden çekip almışken, en azından sessiz kalmamak birey insan için artık hayatidir. Bu yüzden bu yazının gizeminin ilk çözümü, ulaşmak istediği ilk sonuç 21. yy. insanının kendini sorgulaması, otokritiğini yapması gerektiğidir. Ya da bu yazının formatına uygun olarak kendini bilmesinden, tanımasından geçer. Böylelikle doğal gerçekliğimize özüne yabancılaşmış korkup kaçan sıradan bir nesne haline dönen birey insan kişiliksiz nesneler olmaktan çıkıp ahlaki ve politik özneler haline dönüşür ya da dönüşebilir.

İkinci aşamada olması gereken kendini bilen insanların kolektivizmi birlikteliği yakalamasıdır.

Modernite, tüketim, zaman telaşı... Sokaktaki, okuldaki, şehrimizdeki... İnsanları git gide birbirinden uzaklaştırmakta bu da sonuçta hızlı ve yoğun ilişkisizliğe, iletişimsizliğe, duyarsızlığa, beraberinde getirmekte ve bu durum ne yazık ki derinleşmekte. Geriye dönüp baktığımızda yalnızlık denen şey artık başlı başına bir kültüre dönüşmekte işte tam da bu nokta da kırılması gerekiyor. Zaten bu kırıldığı ölçüde bütünü görebiliriz. Ve görebildiğimiz ölçüde, kendimizi ve ötekilerini anlamamız kolaylaşacak yine anlayabildiğimiz oranda da bağışlayıcı olmayı, karışdakini sevmeyi

başaracağız. Böylelikle bu anlama süreci paylaşımı paylaşım da terakikiyeyi getirecektir. Çünkü tarihin gerçekliliği bize insanlığın , "insanın insan da bir paylaşma yakalaması neticesin de ileriye gittiğini"söyler ve öğütler. Sonuç olarak birbirini anlayan, anlayabilen sevebilen insanlar kolektivizmi ve toplumsallığı doğuracaktır. Özünde duygu birlikteliğidir bahsettiğimiz şey. Tıpkı hümanist İslam düşünürü Mevlana 'nın gösterdiği ve öğütlediği gibi yani "aynı dili konuşanlar değil aynı duyguyu paylaşanlar anlaşır ve iyi bir şeyler yaparlar" işte bu iletişim, anlama ve işbirliği süreci tarihe çeki düzen verecek geleceği şekillendirecektir. Onun için bu aşamada savaşmamız gereken bir şey varsa o da insanlığın yalnızca olmaya baktıkları, yalnızca kendi çıkarlarını düşündükleri bir yaşam biçimidir. Çünkü birey insanın, toplumun veyahut insanlığın ilerlemesinin önündeki akla gelebilecek en büyük tehlike budur.

Ve unutulmamalıdır ki yalnızca kendini bilen insan ve toplumsal bilinci yakalayan insanlar iktidarların ve sistemin tanrılarının yasasını bozabilir ve değiştirebilir. Çünkü dünya bütün yüküyle, taşımış olduğu her şeyiyle hala bizlerin omuzlarında.

Ve istesek şöyle bir kendimizi silkeleyebiliriz....

Türkiye’de Bir İlk: Öğrenci Sendikası

Emre Selçuk
ÇAPA TÖK

Yıllardır öğrenci gençliğinin en temel haklarından mahrum bırakıldığı bu topraklarda, her kesimden öğrencinin, eğitim sisteminin çarpıklığını eleştirdiğini hepimiz kolayca gözlemleyebiliriz. Kimimiz yurtların yetersizliğinden, kimimiz eğitimin bilimsel olmayışından, kimimiz yoğun maddi yükünden, kimimiz ise anadilinde eğitim alamamaktan yakınmaktayız. En dinamik çağımızda bize dayatılan tüm olumsuzluklara rağmen, öyle yada böyle kendi içimizde bir refleks göstermekteyiz. Aslında bu kendiliğinden bilinç bile gerek öğrencilere toplumun bakışı gerekse onların taşıdığı dinamik nedeniyle hak alıcı bir güce sahip. Bu denklemde hak almayı baltalayan ise birbirimizden kopukluğumuz, örgütsüzlüğümüzdür. Bunu aşmanın tek çaresi ise farklı kesimden öğrencileri kucaklayan bir öğrenci sendikası.

ULUSLARARASI DENEYİMLER

Öğrenci sendikası adını kamuoyunda sık duymaya başladığımız dönem, geçen yıl Fransa’daki CPE’nin protestolarıydı. Bu yasa 26 yaşın altındakilerin güvencesiz çalıştırılmasını öngörüyordu. Hepimiz az çok tepkiyle karşılanacağını tahmin ediyoruk. Ancak aniden karşımıza bir *öğrenci sendikası* çıkıverdi. Sokakları işgal eden, onbinleri peşinden sürükleyen, koskoca Fransız hükümetine yasayı geri çektirebilen bir sendikaydı. Televizyonlardan izledikçe bizim yaşımızdakilerin neler yapabildiğine tanık olduk. Avrupa’ya özenen, onu tek kurtuluş olarak gören nice insanımız, orada da hakların mücadelesiyle

kazanıldığına tanık oldu böylece.

Fransız öğrenci sendikası sınırlı, tekil bir örnek değildir. Kanada, İtalya, İngiltere, İspanya... gibi ülkelerde de öğrencilerin sendikaları bulunmaktadır. Hatta İngiltere’de sendika kartı paso yerine geçmekte, tüm sosyal ve kültürel olanaklardan ücretsiz/indirimli yararlanma imkanı sağlamaktadır. *Bunlar zaten gelişmiş, daha demokratik ülkeler* diyenleri duyar gibiyim. Ancak öğrenci her yerde öğrenci! Bir başka Ortadoğu ülkesi Pakistan’da da öğrenciler sendikalı. Hatta bir aralar “aman abi benzemeyelim” diye yüksündüğümüz Malezya’da bile öğrenci sendikası bulunmakta. Tüm bu ülkelerde hükümetler eğitim konusundaki kararlarda öğrenci sendikalarıyla muhattap olmak zorundalar.

VE BİR UMUT:GENÇ-SEN

Şu ana kadar anlattığımız gerçekler üzerinden hareketle geçtiğimiz yıl öğrenci sendikası fikri gençlik arasında tartışılmaya başlandı. DİSK başta olmak üzere birçok sendika ve demokratik kitle örgütünün maddi ve manevi desteğiyle süreç başarıya ulaştı. 15 Aralık 2007’de ODTÜ’de kurucu meclis toplandı ve sendika ete kemiğe büründü. Sadece kurucu meclisin kitleselliği bile gençliğe umut oldu.

Peki Genç-Sen ne yapacak? Genç-Sen şunu yapacak dememiz sadece kişisel bir öngörü olmaktan öteye geçemeyecektir. Çünkü ne yapacağına **öğrenci gençlik** karar verecektir. Özetle yakın zamanda yapılan çalışmalardan birkaçı

şöyle:

-YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan “neo-liberal ekonomiyi ve ticari eğitimi savunan zihniyeti” veciz cümleleri ile özetlediğinde, bu cesur ve fütursuz şahıs ilk tepkiyi Genç-Sen’den aldı. Eğitim-Sen Genel Başkan Alaaddin Dinçer ve ÖED Başkanı Tahsin Yeşildere’nin katılımı ile Eğitim-Sen, ÖED ve Genç-Sen olarak İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde kitlesel bir basın açıklaması düzenledik. İzmir ve Eskişehir’de de Genç-Sen bayrakları ve pankartları YÖK’ün kaldırılmasını ve eğitimin parasız olmasını savundu.Bu konudaki net tutumumuz *ezberimizi bozanlara* aldırmandan devam edecek.

-YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan’dan cesaret alan Elazığ Karakoçan Milli Eğitim Müdürü yol parası bulamayan kız öğrencilere “okula değil kocaya gidin” dediği zaman bohçalı eylemimizle hızlı ve örgütlü bir tepki verdik.

-Afyon’da Kürt öğrenciler ırkçı-faşistler tarafından kaçırılıp işkence gördüğünde kısa süre içinde onlarla iletişime geçtik ve İHD ile birlikte bölgeye heyet gönderdik.Hukuki sürecin takipçisiyiz.

-AKP nin üniversitelerdeki özgürlük sorununu “türban yasağına”indirgeyen bir anlayışla türban yasağını kaldırması ve bunun üzerine bazı okullarda türbanlı arkadaşlarımızın okula alınmamasına karşın İTÜ de bir eylem düzenlendi. Bu eylemde bir yandan türban sorununun kesin çözümü istenirken diğer yandan da birçok özgürlük sorununun halen yakıcı bir şekilde önümüzde durduğu belirtildi.

-İMF hükümetinin neoliberal saldırılarına direnen diğer demokratik kitle örgütleriyle dirsek teması kuruldu. Tuzla’daki tersane işçilerinin 24 saatlik grevine tam destek verildi. Kadıköy’deki Yörsan işçilerinin eyleminde “işçilerin yalnız olmadığı” vurgusu yapıldı.

-AKP nin çıkartmak istediği SSGSS yasasına karşı harekete geçildi. Recep Tayyip Erdoğan’ın,makamının da verdiği cesaretle, sendikalara “sizi değil 20 yıl sorasını ilgilendiriyor” demesinin ardınan gençlik tepkisini Genç-Sen’de

örgütledi.

Genç-Sen’in ilk ayları üniversitelerde sınav haftalarına denk gelmesine rağmen öğrenci gençliğin tepkisi sokaklara yansıdı, okullarda yaygın toplantılar yapıldı, yaklaşık 25 ilde şubeleşmeye gidildi. Birçok doğu ilinden gelen şube kurma talebi, uluslararası kurumlardan başarı dilekleri, Eğitim-Sen ve TMMOB’un desteği bizi mutlu etti. Lakin biz çalışırken onlar da boş durmuyor: İstanbul Üniversitesi’nde Öğrenci Kültür Merkezi’nin kapatılması, Alevi öğrencilerin ‘yine’ öğretmen şiddetine uğraması, türban sorununun çözümsüzüğe doğru gitmesi, anadilde eğitim hakkının halen yüzüzce gasp edilmesi...

Yoğun gündemli bir süreçte yola çıkan Genç-Sen kısa sürede adını duyurmayı başardı. Birbirinden habersiz hayatını yaşamaya çalışan, karşılaştığı sorunları sineye çeken veya kendince hakkını arayan onbinlerce öğrenciye Genç-Sen bir söz veriyor:

ASLA YALNIZ YÜRÜMEYECEKSİN!

Tıp eğitimi yüzyıllardır değişen dünya koşulları ile birlikte şekil değiştirmektedir. Bu değişim yalnızca öğrencileri değil tıp eğitiminin tüm bileşenlerini pasifize etmekte, toplum aleyhinde doktorlar yetişmesine sebep olmaktadır.

Kapalı kapılar arkasında birilerinin finanse ettiği toplantılarda tıp eğitimimiz tartışılmakta, bizeyse sadece kabul edilene riayet etmek, kalın kalın kitapları ezberleyip yanımızda oturan arkadaşımızın adını unutmak kalmaktadır.

Oysa bizler, tıp fakültesi öğrencileri, tıp eğitiminin ana bileşenleriyiz. Bizim aldığımız eğitimde en çok biz söz sahibi olmalı, değişimler karşısında pasif kalmamalıyız.

Bütün bu süreci tartışmak, çözüm yolları üretebilmek adına 'tıp eğitimi sempozyumu' düzenliyoruz. Bu sempozyumda öğleden önce bilimsel oturumlarda ve öğleden sonra sosyal oturumlarda;

- Öğrenciler olarak tıp eğitiminde nesne değil özne olabilmeyi,
- Tıp eğitimi tüm bileşenleriyle kolektif bir çalışma haline getirebilmeyi,
- Toplum hekimi olabilmemizin yolunu açabilecek, topluma dayalı eğitim modelini,
- Tıp eğitiminin diğer bilimlerle ve sanatla entegre edilebilirliğini,

tartışmayı planlıyoruz. Ve bu sempozyumda sorularımızı, sorunlarımızı, çözümlerimizi paylaşabileceğimiz herkesi, tıp eğitiminin tüm bileşenlerini (öğrenciler, hocalar, asistanlar, sağlık personeli) aramızda görmek istiyoruz. Akdeniz tadında sıcak duygularla buluşmak dileği ile...

Tıp Öğrencileri Kolu

Adana Tabip Odası

ULUSAL TIP ÖĞRENCİ SEMPOZYUMU

Öğrenciler,
Tıp Eğitiminin
Bugününü ve
Geleceğini
Sorguluyor
Haydi gelin...

35. yıl
ÇUKUROVA
ÜNİVERSİTESİ
1973-2008
Türk Tabipler Birliği
Tıp Öğrencileri Kurulu
Adana Tabip Odası

- Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi, Hipokrat Salonu
- Adana, 2-3 Nisan 2008
- Kayıt ve konaklama: <http://lokman.cu.edu.tr/tead/os2008>

Program	2 Nisan 2008, Çarşamba	
9.00-9.15	Açılış	
9.15-9.45	Skeç “Hamama Giren Terler”	
	Drama İle Geri Bildirim	
9.45-10.15	Açılış Konferansı	İskender Sayek
	Neden Yeni Bir Tıp Eğitimi?	
10.15-10.30	Çay Saati	
10.30-12.30	1. Oturum Başkanı	Serdar Özbarlas
	Öğrenci Dostu Tıp Eğitimi	
10.30-10.50	Tıp Öğrencileri Eğitime Nasıl Bakıyor?	Gülşah Seydaoğlu
10.50-11.00	Öğrenci Dostu Fakülte Kriterleri	Ümit Çolakoğlu
11.00-11.20	Yeni Eğitim Modelleri İçinde Öğrencinin	Sadi Kurdak
	Yeri ve Dili (nesne değil özne olmak)	E. Ezgi Gevher
11.20-11.30	Eğitimde Söz Sahibi Olmak İçin Örgütlenme	Neslihan Boyan
		Zerrin Yıldırım
		O Küçükosmanoğlu
11.30-11.40	“The Good, The Bad and The Ugly”	Gösteri
11.40-12.15	Tartışma	
12.15-13.30	Yemek Saati	

Program	3 Nisan 2008, Perşembe	
12.10- 13.00	Panel Başkanları	Levent Soylu, Aysun Uguz
	Öğrencilerin Şikayetleri ve	Fakülte Temsilcisi
	Çözüm Önerileri	Öğrenciler
13.00-14.00	Yemek Saati	
14.00-16.00	Paramedikal Odalar	
	(Estetik, Fotoğraf, Müzik, İnanç ve sağlık, Adrenalin, Siyaset, Bilim felsefesi, Üreme-“Tüpteki Nefes”)	
	Nazar Boncuğu Değerlendirme Oturumu	Gülşah Seydaoğlu
16.00-16.30	Ödüller	
	“Nekroz grubu” Müzik Dinletisi Eşliğinde	
16.30-17.30	Dilek Ağacı Altında Veda	

Geç dönenler için akşam 18.00'den sonra
Kampus- Şehir gezisi
Adana kebabı

Program	3 Nisan 2008, Perşembe	
09.00-10.00	3.Oturum Başkanı	Murat Gündüz
	Öğrenme ve Psikiyatri	
09.00-0 9.30	Nöronlarımızı Geliştiren Eğitim Modelleri	Selçuk Candansayar
09.30-10.00	Öğrenmenin Psikolojisi	Şükrü Uğuz
10.00-10.15	Çay Saati	
10.15- 13.30	4. Oturum Başkanı	Mustafa Kibar
	Tıp Eğitimi, Toplum ve Birey	
10.15-10.45	Topluma Dayalı Eğitim Modeli Nedir?	Feride Aksu
10.45-11.00	Toplumu Nasıl Tanırız?	Selçuk Candansayar
	Sosyoloji, Felsefe, Tarih, Antropoloji, Güzel Sanatlar ile	Aslan Erdoğan
	Beslenen Bir Müfredat Mükündür mü?	
11.00-11.15	Türkiye'nin renkleri ile Dünya Hekimi Olmak	Barış Boza
11.15-12.00	Bilim Eksikliği ve Türkiye'nin Sorunları	Rengin Güzel
	“Bağımsız Bilim Adamı ve Ortamı Üretmek” Tartışma	Ali Demirsoy

Program	2 Nisan 2008, Çarşamba	
13.30-14.30	2. Oturum Başkanı	Selim Kadioğlu
	Bilim, Etik ve Profesyonizm	
13.30-14.15	Yalancı Bilim Gerçek Bilime Karşı	Oğuz Güç
14.30-14.45	Etik Mesleki Rol Modellerimiz	Alper Çanta
	Değişen dünya ve etik değerler ilişkisi	Semra Paydaş
14.15-14.30	Öğrencilerin Kazanması Beklenen Değerler, Tutum ve Davranışların Bir Bütünü Olarak Profesyonizm ve Kültürümüzle Örtüşmesi	Murat Aba Hayri Özbek
11.30-11.40	“Av Değil Ders” Tartışma	Gösteri
14.45-15.00	Çay Saati	
15.00-15.15	Paramedikal Odalar	
15.15-17.15	(Bilişim, House, Şiir, Satranç, Tavla, Masa Tenisi, Şarap, Resimli Sanat Tarihi)	
17.30-18.30	Öğrenci Araştırmaları- Poster Başı Tartışma	Z. Nazan Alparslan
		Şeref Erdoğan
18.30-20.00	Adana kebabı Dürüm-Kokteyl	
20.00-	Konser	Serdar Keskin

Paramedikal odalar dekanlık binasında gerçekleştirilecektir

Rahatlamamanın Dayanılmaz Hafifliği

Paramedikal Odalar

2 Nisan 2008 Çarşamba

Oda no	Hobini getir de gel...	Moderatör
1-Bilişim Odası	Bilgisayar oyunlarını al gel	İlker İnal
2-Şarap Odası	Şaraplar bizden, damak tadını al gel	Ahmet Canbaş
3-House Odası	En sevdiğin "House" bölümlerini al gel	Sinan Yavuz
4-Satranç Odası	En iyi takımını, al gel	Yusuf Karataş
5-Tavla Odası	Kolunun altına tavlani al gel	Aslıhan Candevir
6-Masa Tenisi	Raketlerini, amigonu al gel	Cem Kaan Parsak
7-Şiir Odası	Kendi şiirlerini, şairlerin şiirini al gel	Figen Doran
8-Resimli Sanat	Sevdiğin sanat ürünlerini al gel	Nermin Tanburoğlu

3 Nisan 2008 Perşembe

Oda no	Hobini getir de gel...	Moderatör
1-Estetik Odası	Hayatı estetize etme kaygını al gel	Nuran Oguluner
		Erol Keskintaş
2-Fotoğraf Odası	Çektiğin fotoğrafları, makinanı al gel	Sefa Ulukan
3-İnanç ve Sağlık	İnançlarını al gel	Nebahat Göçeri
4-Adrenalin Odası	Spor, gezi fantezilerini al gel	Serdar Özbarlas
5-Siyaset odası	Komplo teorini al gel	Hayri Özbek
6-Bilim Felsefesi	Varolma sorununu al gel	Taşkın Duman
7-Müzik Odası	Gitarını, bağlamayı, flütünü, kemanını, besteni güfteni al gel	Özgür Akın Oto
8-Üreme Odası "Tüpteki Nefes"	Tüp Bebek Öykülerini al gel	Serdar Keskin
		Turan Çetin

Posta Adresi:

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi
Dekanlık Binası, Öğrenci Kolu Odası 01330, Balcalı, Adana

İletişim Adresi: gseyda@cu.edu.tr

Poster, Konaklama ve Kayıt için son başvuru tarihi:

25 Mart 2008

(Katılmak istediğiniz paramedikal odaları belirtiniz)

<http://lokman.cu.edu.tr/tead/os2008>

Günlük kişi başı fiyat
(Kahvaltı dahil) YTL

Konuk Evi I	35
Konuk Evi II	25
Öğretmenevi	25
Hekimevi	45
Çift Kişi	65
TAKAV	23
DDY Konukevi	15
DSİ Konukevi	
Tek kişilik oda	25
2 kişilik oda	19
3 kişilik oda	17
4 kişilik oda	16
Fevzi Çakmak Öğrenci yurdu	5
Öğrenci evleri	
(aileleri ile veya yalnız kalan öğrencilerimiz sizleri evlerinde misafir etmek istiyor,)	
Konaklama ile ilgili ayrıntılı bilgi web sayfasında yer almaktadır.	

Eylem ve Etkinliklerimiz

Gönen'de gerçekleştirilen Bahar Okulunda 13 fakülteden tıp Öğrencileri bir araya geldi. Mayıs 2007

TTB-TÖK Olağan Genel Kurulu.
Ekim 2007

3 Kasım Ankara Mitingi. "Şovenizme ve militarizme hayır..."

Ankara TÖK: Kızılay da "GSS'ye hayır" imza kampanyası masası. Halkımızı bilgilendirmek için bildiriler dağıttık, imza topladık.

Eylem ve Etkinliklerimiz

Samsun TÖK: Öğrenciler dolmuş Zamlarına karşı otostop eylemindeler.

Ege TÖK: Türban üzerinden yaratılmaya çalışılan kamplaşmaya karşı bilimden ve demokrasiden yana sözümüzü söyledik.

Antalya TÖK: Novamed işçilerini ziyaret edip TÖK'ün maddi ve manevi desteğini ilettik.

Marmara TÖK: SSGSS ve Mesleklerde Dönüşüm Sempozyumu.

söz bitti
sıra
eylemde

ARTIK YETİ

KAMU HASTANELERİ
BİRLİKLERİ
PİLOT UYGULAMASI

SÖZLEŞMELİ
PERSONEL
ÇALIŞTIRMA

AİLE HEKİMLİĞİ

GENEL
SAĞLIK
SİGORTASI

PERFORMANSA
DAYALI
ÜCRETLENDİRME

adımız buydu diyelim
yerimiz buydu, işte tarih

ölü ellerle değil
sevgiyle yarattığımız
işte gökyüzü

adımız buydu, bir aşk adı
rüzgarımız denize doğru

ak köpüklü denize
eşitliğin barışın kardeşliğin
yeleleri terli kanatlı atına.

ak köpüklü denize.

Behçet Aysan

